

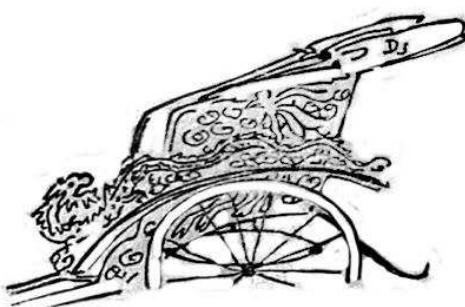
PHONG-HOA'

16
trang

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU

TÒA SOẠN VÀ TRÌ-SỰ
Số 1, BOULEVARD CARNOT - HANOI
FONDATEUR DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN - XUÂN - MAIDIRECTEUR :
NGUYỄN - TƯỜNG - TAMGIÁ BÁO ĐỘNG LƯƠNG NGOẠI QUỐC
1 năm 3.00 5.00
6 tháng 1.60 2.60
3 tháng 0.90 1.40
ADMINISTRATEUR GERANT
PHAN-HỮU-NINH7
cent

LE NAM PHONG HOA'

Canh thi cảnh, bùn lầy và nước
đọng.
Đất thi nghèo vất và làm quanh
nam.
Hết nắng thiêu lại gió rét cảm cảm.
Vẫn nhem nhuốc vẫn thán trán
như rộng.

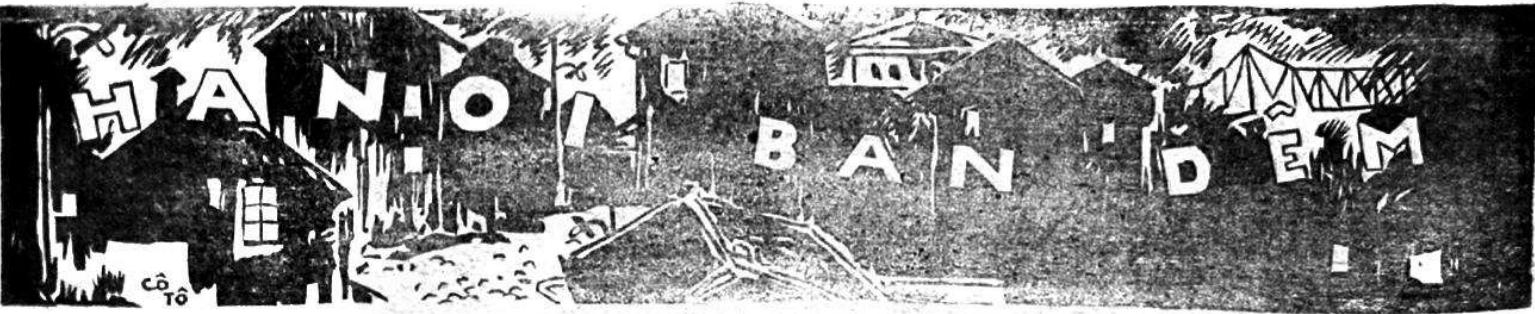
DAN QUE
Ngày ngày trên ruộng chán tay
lâm.
Đêm đêm về gian nhà tối tăm.
Giường nan bần thiêu, chiếu hôi
hám.
Bố cu, mẹ đi rúc vào nấm.

THƠ MƠ'I

DAN QUE

Đàn trẻ trâu trưởng lán ra đất,
Đứa thi gãy cõm, đứa bệnh tật.
Cò sống cầm hơi chờ khỉ nhón.
Làm thân trâu cho trọn đời khốn
nạn.

Bọn đàn anh thời chui đầu cắm
đầu.
Tranh nhau thủ lợn với phao cầu.
Theo là nahi quèn, nghỉ nhường
truyện đâu đâu.
Riêng mình thù, không biết rằng
đàn khôn
TÂN VIỆT

Phóng sự của TRÀNG-KHANH và VIỆT SINH

Cô bé mưới ba

Anh xe kéo chúng tôi đến gian hàng giấy cũi trong hội chợ rồi gác cảng xe trên bờ kè đồ xuống.

Các thay chờ con ở ngoài này để con vào gọi cô ấy ra.

Thế thì mau lên chứ!

Thấy cái không khí khó thở trong căn nhà chật hẹp âm thấp, chúng tôi bước ra ngoài.

Một lát, cô Thanh trang điểm bước ra; dưới bóng trăng tròn xinh xinh, nhưng sao bé quá thế, chỉ độ mưới ba, mưới bốn tuổi là cung, trông như đứa trẻ con vậy — mà chính là đứa trẻ. Trời ơi! Thế mà dã...

Tôi đang ngắm nghả, anh Khanh thích tôi rồi ghé tai nói khẽ:

— Cô nhẽ khá đấy.

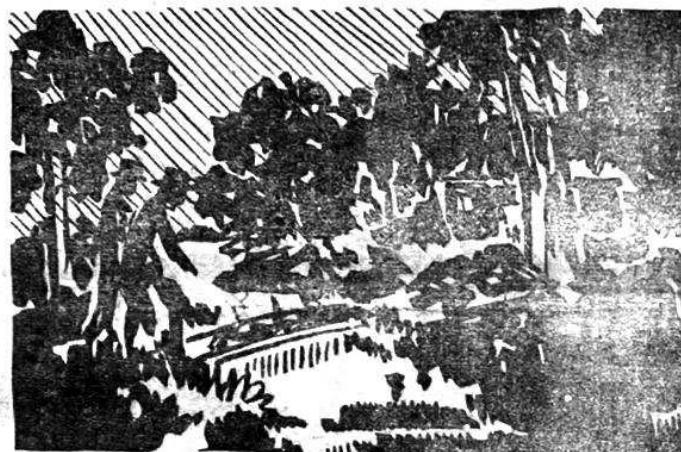
giày kêu rú lên một tiếng, tiếng kêu ú ú như tắc ở trong cổ.

Cô cau!

Không biết tại sao tôi ghê sợ, lùi đứng giày.

Cô Thanh vẫn ú ú lắc đầu, tay chỉ vào mồm. Hai lông mày cau lại, như bức tức, rồi nghiêm rrig rít lên. Tôi nhìn kỹ, không phải là cô Thanh xinh như trước. Bây giờ là một cô bé cầm, vắt ức, một con dê!

Tôi quay mặt đi không nỡ tròng cái cảnh thương tâm ấy...

Thôi ta đi...

Sau khi ngã giá ba đồng, chúng tôi giật cô Thanh theo con đường cũ ra.

Tiếng gọi đêm khuya

Anh Khanh bỗng đặt tay lên vai tôi, rồi ra hiệu hảo im. Ba chúng tôi cùng lặng tai nghe: dâng đầu nhà, có tiếng ai gọi, gọi mãi.

— Anh bồi oi!

Năm phút, mười phút không rút, tiếng gọi dâng khôn, như hết sực, hét hơi iết, rồi sẽ dần... như mất đi trong quãng đêm khuya yên lặng.

— Anh bồi oi!

Chúng tôi rùng mình nhau nhau.

Lặng im một lúc nữa, rồi tiếng kêu lại nồi lên, nhưng lần này nhỏ và rền rĩ...

— Ta ra xem,

Anh Khanh vòng mủ cua, rồi ngoái đầu ra nhà hiên tối. Vừa lúe úy, thấy anh bồi xâm hai tay chắp sau lưng, đứng đinh ở dưới cầu thang bước lên, vừa di vừa huýt còi, ra giáng ụng dung lầm. Tôi vội nói:

— Nay anh bồi. Ra buồng cuối xem có ai gọi kia kia.

Anh bồi mím cười trả lời:

— Được, được.

Rồi di về phía đầu nhà. Tôi và anh Khanh cũng còng gác tay nhau ối theo, đến gần buồng cuối, thấy đèn điện vẫn sáng. Sau cháo song cửa sổ, mọi người dàn ông, dàn tóc rối bù, hai tay vén chật lấy song sắt như muôn lay chuyển phà ra. Thấy anh bồi và chúng tôi, anh ta ngừng đầu hồi:

— Gái tôi đâu?

Anh bồi ngần ngừ đáp:

— Gái nào?

Người kia rít lên:
Gái tôi đâu đến chứ gái nào, anh mang nó đi đâu? già tôi đây!

Anh bồi leo giọng vừa gắt vừa điệu một cách đều già:

— Cái bắc này mới hay chứ. Bác có giải rõ đâu lại thi bác giữ chứ, tôi biết đâu...

Người kia như không muốn nghe, cứ vò đầu vò tai rên rỉ:

— Không... Không..., anh già tôi đây,

Tôi lùi lại một bước: Từ nhiên trong anh ta tôi nghe ngày đến những người điên trong nhà thương bảo hộ cũng từ vịn song sắt nhìn ra ngoài mà kêu gọi nhanh thế.

Anh bồi nhún vai như có ý thương hại rồi vẩy chúng tôi:

— Thôi! Tôi quay mặt đi không nỡ tròng cái lầm anh ta nghe làm...

Rồi lại cười ngọt ngào.

Tự nhiên tôi hiểu, phả, chính anh bồi này... chính nó đã rủ đứa con gái kia đi khách khác, chính nó lừa,

Tôi nắm chặt lấy tay anh bồi, gián tung tiếng:

— Con kia đâu?

Anh bồi giờ tay chí:

— Ở ngay phòng bên cạnh chứ đâu,

— Khổn ngợt!

Tôi buồng tay. Tôi thấy anh Khanh thông thả dè tay lên vai tôi, tôi nén giận quay lưng đi.

Nghỉ đến anh ở buồng cuối mà thương hại. Có lẽ ký cóp hàng tháng mới đủ trả số tiền một đêm ăn tiệc với người vẫn ước so. Thế mà tháng bồi nợ lừa, rỡ rủ con kia đi khách khác, mà lại ngay ở buồng bên cạnh! Rồi nó lại đè người ta kêu gào khản cổ hơn tiếng đồng hồ...

Thấy chán, chúng tôi rủ nhau ra xe, trong xe chỉ thấy binh ảnh cô bé cầm lấy tay chỉ vào trong và nhìn tai nhau còn vang vang tiếng gọi thăm thiết:

— Anh bồi oi!...

cô

(Còn nữa)

Trường cổ tân thời

CỦA TÚ LY

HỘI THỦ NHẤT :

Tranh ấn tiên phong

Cánh thù hai : giáo trưởng

Vai trò : Cụ Hoàng-tăng-Bí : chủ trại Hồng-hoang

Tham mưu : Ông Vĩnh, Ông Hiếu

Chư vị : Ông cù Trạc, Ông Nguyễn-công-Tiểu, Ông Nguyễn-tiễn-Lêng v.v.

Chủ trại Hồng-hoang, tham mưu Hiếu, Vĩnh

ra ngồi trong trường bàn việc quản,

Chủ trại Hoàng-bach — Ngày bai tham mưu ôi ! mưu thần chước quí, tinh dã kỵ càng, nay ba ta đến chốn giáo tràng chon lấy kẽ thay ta công kích.

Cười — Ha ! Ha ! lèng hưng rúa mới gọi iêng hung, chư vị đầu chết hết. ta đây cần phải sống !

Hai tham mưu bạch — Tân — Dạ, dám thưa chủ trại, như chủ trại : anh hùng kỵ kiệt, trí cả tài cao, nay chủ trại đã rắp định mưu sáu, thật là hồn bợn tôi người phản mảnh thịt.

Ba người đồng thanh ngâm :

Mưu sáu đã định sẵn rồi, Một chết đồn lính hai thời thua quân.

Nào cần chi đến lũ quân.

Miễn ba ta được tấm thân an nhàn.

Chủ trại Hoàng-bach — Thết — I Bờ quân ! (dạ, dạ !)

Cấp thiền chư vị lai tuu giáo trưởng. nghe ! (quán dạ, rồi vào)

Chư vị ra sáp hanger hai bên,

Đồng bạch — Dạ, dám lầu chủ trại, chúng tôi vò hẫu.

Chủ trại Hoàng-bach tân : Chư vị ! Hảo a ! Anh hùng tự khủ, trang tri nhất mén, bấy lâu nay trên chốn văn dâu, vẫn ngang dọc, khua mồi múa mì ; Giữ cơ nghiệp mấy rạng sáo cũ, lại cùng chung gác đức quốc-hồn nhưng bảy giờ nêu quốc túy bảo tồn, đương sáp bị lung lay vi Phong-hóa. Nên ta phải chiêu binh mãi mã, vũ đực thành hòn ném mói khỏi thế công, chư vị khá cùng ta rốc một lóng, mà giúp mồ ráo tay tru khứ.

Thết — Nhưng rúa mà, còn một điều hơi khó, là chọn kẽ tài linh chức tiên phong.

Cười — Ha ! Ha ! Chư vị đều là giòng giỗi anh hùng, cũng vì thế khô

trại, lệnh dà ban xuống, chư vị khá tua đầu súc thử tài, hễ ai vẫn vỗ toàn tài, chủ trại sẽ ra ân trọng thưởng sê linh chức tiên phong đại tướng, chén rượu ti ta lại mừng thêm.

(quán ra rót rượu vào chén)

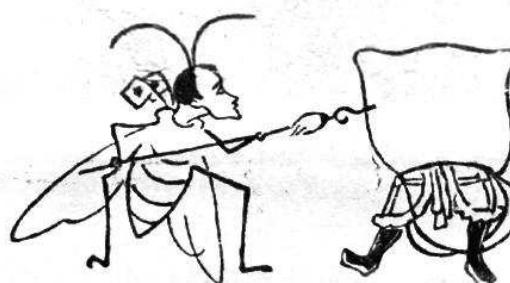
Nguyễn Phùng ra bạch — Dạ, dám bầm chủ trại, như tôi này :

Tổ Dân

Tân — Trên dân ngôn luận, chưa tiếng chưa tần. Xong bấy lâu nay xuất được mớ vắn, không Tây, không Tầu, không Nam, không Nhật, chỉ đặc sắc là văn bì đặc, có thể đem ra đánh thuốc quân thù. Chúng nghe vǎa sē ngử rú, ngử rú, tôi chỉ việc chói gó về nộp.

Việt-An ra bạch — Tân — Dạ ! Dạ !

Nguyễn Tiễn Lêng và Hy Tống

Khép nép nghênh minh tiện, thiếp, cùi dâu xin với chúa công, cho thiếp ra đánh quân nghịch theo chưởng, cùng phu tướng đồng tâm hiệp lực. Nên chưởng thiếp vẫn chưa đủ sức, cho nghịch kia ngủ lóc ngủ lẩn, thời thiếp dày sê mờ nát lợ ván, chúng nó sẽ bị hơi chét rụt.

Ngâm — Xưa nay thuận vự thuận chồng Bành dâu dặng đó, ai hỏng ăn ta.

Chủ trại Hoang — Hảo a, khà khen cho nhì nữ, chẳng hò danh cản quắc anh hùng.

Việt-An — Vây thời xin Chúa công chao ấn tiên phong, cho vợ chồng thiếp lập công báo nghĩa.

Lê-công-Dắc ra bạch — Thết — Khoan khoan dà, dì đâu mà vợ, vợ chồng người đâu chơi được voi ta ; bọn người tài không chேi nòi con gà, thê cõng rắp ra tranh trường ấn

(chỗ vào chủ trại)

Tân — Dạ, dám bầm chủ trại, tôi này giáo-sư thập cầm, Lê-công-Dắc đại danh Tài lò mò biết tiếng la-tinh, sức bập bẹ thông văn Hi-lap. Đem tài mọn quyết ra giặc nghịch, hiến thân bèn phò chủ lập công, rắn hất con súc vật lợ lùng, đem ra trận át là lợi hại.

Thết — Xin trình chủ trại coi : gấu này hổn móm, gá uộp chán, quân nghịch nhác trông thấy là tần ngẩn, gương mắt chõa dũng mà ngâm nghĩa, Tiết tướng lùn khi bắt t, đánh bù đầu thực để nhau chơi.

Ngâm — Ta là sú lợ trên đời,

Chẳng gan chắng dở ai người biết ta. Kia như con gấu, con gá.

Bốn chân hai cẳng, ai là người xem.

Thết — Rúa mà như tôi dò có đang làm tiên phong không a, chủ trại ?

Nguyễn-tiễn-Lêng ra bạch

Tan — Lê-công-Dắc khoe tài dám lược, nhưng xem còn kém bước tôi xa,

Hường — Như tôi đây mới thực gọi là : trong sò mộng vẫn vỡ khóc mướn.

—khúc hoa xoan bay tung, khóc nước

Hy-lap lùn — ra trận tiền chỉ việc khóc

chan, nghịch thường bại lui không nỡ

danh.

Ngâm — Rúa như con họa mi, nô kêu, nô hót, nô nhảy nhót ở trên cành me.

Ngâm giận — Rúa kia như cái con ve sầu, nô ngâm, nô rít, nô khóc thút thít trong đám cỏ già.

Ông Salavin, cù Kim Chi ra bạch

Đắc lực chán dắc lực, khoái tâm

thị khoái tâm ! Lêng vẫn nhân thực

đảng vị tiên phong, tài khóc quấy mấy

anh hùng dám đọ

trâu tôi sẽ lạy van, nghịch thường thực sẽ thâu làm tôi tớ, khi ấy sẽ tùy cơ đổi phái, lúc bắt ngòi rinh cảo trộm chơi. Một

Nguyễn Công Tiểu

vết răng nô cung bỗ dời, đó là phép tranh « xuất kỳ hối ý »

Ông cù Dương-bà-Trac ra bạch

Ngâm — Ở đời muôn sự của chung Hồn nau một tiếng anh hùng nà thời

Thết — Thần công lý giữ vũng quyền thường phạt, duoc nhän lợ soi lỗ lối sỉ cuồng

Cười — Ha ha ! các anh thời như rác như rơm, sao cũng dám khua mõm múa mõ. Thời thổi, chờ múa riu qua, mít thợ, đánh trống tung qua cửa thiên lôi a !

Chò vào Hoàng chủ trại nói — Dạ ! dám bầm chủ trại, cái tài tôi chủ trại dâ rờ ; vẫn kêu như lệnh vỡ, ý tưởng lại rõ ràng, lại thêm tài biết tiếng Quảng-dông, tiếng Anh-cát-lợi cũng thu ộc lòng như cháo. Nên chủ trại nói tôi nói lão, xin hỏi ông Bộ-Linh sẽ hay

Cười nói — Ha ha ! Như ta nay : Đại già khoa mục, cù nhau, pô bàng xuất thân, chủ trại mà dốc xuất tam quân, lão tướng nguyện tiên phong linh ấn

Ngâm — Rằng ông vẫn bí hồn người, Hồn ai nhưng cũng như tôi là cùng

Ông Trịnh-dinh-Rú ra bạch

Thết — Cù Trạc chờ thi hùng quá lâng trong tam quân còn có mõ dây !

Tân — Rúa như ta, vẫn vỗ toàn tài, tay iho tham bàn, tay dâ dỗ đâm bằng sơ học, còn nhò đã chiến bằng cù nhau vỗ ra tay vào nòi cây quần, súc đánh nòi nử nhau liều yến,

Nguyễn Văn Tô

Thết — Vây luồng chí cù ta là đảng linh chức tiên phong !

Ngâm — Như ta vẫn vỗ toàn tài, Hồi trong dâ, Việt mày người hơn ta

Võ thi chói aidi con gà, Văn thi đánh lòn, đòn bà phải thua.

(xem trang 4)

Lê Công Đắc

phản bê hòn kém. Nên hôm nay, mõ muốn xem chư vị, thử tài chơi trên chốn giáo trường, xem ai người xuất sắc, giỏi giang, xem ai kẻ dại ngôn hung biến.

Tả tham mưu Hiếu bạch — Trên chủ

(Ông Ráu nói xong bước lên lấp ẩn). Ông Ng-công-Tiêu, ông Ng-trọng-Thuật, ông Đặng-phúc-Thống, ông Ng-mạnh-Bằng, ông Ng-huy-Hỷ, ông Ng-văn-Tố cũng ra bạch.

Thết — Bất khái! bất khái ẩn tiên phong nêu dè bọn ta.

Tán — Rứa như chúng ta đây, mỗi người mỗi vẻ, sẵn trong tay hứa bối lậy.

Ông Tiêu bạch — Nay con rùa đồng bộ, này cây là vối, này cù thùy-tiên giống txa cù hành tây, này mẩy con rươi dê mà làm mắm, lạ chưa l-chưa!

Ông Nguyễn-trọng-Thuật bạch — Nay người Anasam, nay ông dở dở, là chưa là chưa!

Ông Tô bạch — Nay hái tóc râm, nay con chấy to, lạ chưa, lạ chưa!

Ông Thông bạch — Nay bòn đất sét lấy ở mỏ ra, lạ chưa, lạ chưa!

Ông Bằng bạch — Nay là thuốc bắc, nay là tho lầu, lạ chưa, lạ chưa!

Ông Hợi — Nay cái mây hát, nay cái dit cua, là chưa, là chưa!

Chợ phiên ở Huế.

Hôm lề Nam-giao, trong Huế có tổ chức một cuộc chợ phiên. Chợ phiên trong ấy khác chợ phiên ngoài Bắc xa lăm, khác một nhẽ rằng ngoài Bắc thì là chợ phiên, mà trong Huế không phải là chợ phiên.

Không phải là vì vắng dầu. Trái lại, người đến xem đông lắm. Nhưng đến chợ, nhìn nhau ngo ngác, không néo hoa giấy, không cười dừa vui chơi, chỉ đứng như tượng gỗ hay bụi mìn.

Lại phiên một nỗi, các ông tò chúc dầu cả, phải nhờ đến các thầy đội xếp dàn áp.

— Mọi các ông đứng lên trên kia, chỗ này phải trả tiền v. v...

Ở ngay trong chợ phiên mà phải làm hiện đến các thầy đội xếp thi khi phiên quâ. Tường ban tò chúc nên nhân lầy công việc đó làm công việc mình mới phải. Đội xếp chì đứng đấy để phòng có việc gì lồi thò, công việc họ không phải là giúp ban tò chúc xếp đặt chỗ đứng, chỗ ngồi.

Tôi trông chung quanh mìn, người đi xem thích cảnh nhau như cá hộp một loạt, thi thăm hỏi người bên cạnh;

— Đến chợ phiên mà đứng ngày như chúa lầu nghe kèn thi đến làm gì, hở ông?

— Tôi cũng không biết đến làm gì nữa.

Nói xong, ông khoanh tay lại, đứng ngày ra. Minh cũng đứng ngày ra như chúa lầu nghe kèn. Sợ đứng ngày ra lâu quá hóa thành tượng gỗ thì nguy, nên vội rảo bước ra ngay

Tuồng cò Tân-thời

(Tiếp theo trang 3)

Mấy ông trên này nói cùng một lúc. Nói xong ông nào cũng chạy lại lấp ẩn tiên phong, hóa ra só đầy nhau tia típ một hồi,

Hoàng chủ trại bạch — **Thết** (dập cái bần rượu gỗ chan chất xuống bàn) Ai ái, tức cha chả là lúc này!

Tranh nhau hồn-dộn quân pháp để lầu, nơ quân sĩ, nếu ai tranh nhau hồn-lộn, truyền áo phu lầy hầu làm lệnh,

(**Chư vị** tẩm lẩn lai xếp làm hai hàng)

Tán : Xem chư chư vị trù tài đắn súc chảng ai là đảng chư: tiên phong, thời ta quyết phái thân chính cấp cấp kéo co đỡ tan nát.

Thân : Muốn nhàn mà chả được nhàn Cầm quân ô hợp biết làm sao đây.

Ông Hiếu ngâm nói : Muốn say mà chẳng được say, Muốn say ta phải liệu ngày lui quân.

Ông Vịnh nói :

Bực minh chi mấy lâm thản Số nhàn tinh luân quân luân quẩn chảng ra

Chù trại và chư vị vào, chỉ còn lại tham mưu Hiếu và ông Lâng - ông N.T Lâng ngồi khóc,

Ông Hiếu nói — Có việc chi không bằng lòng mà khóc vậy a, công tử.

Ông Lâng nói — (Có ý không bằng lòng)

Tán — Dạ, dám bầm tham mưu, tham mưu tôi tôi có bằng lòng?

Cười nhai nói — Ha ha! Có hề chi mà tôi không bằng lòng. **Thết** — Nhưng rứa mà tôi biết tướng, đã gọi tôi ra chốn giáo trường, thi phái tôi cho tôi lấy ra — reo — thi hề chi mà tôi không bằng lòng. **Tán** — còn như con ve sâu nó ve ve (nước mắt chảy quanh) con họa

mì nó hot, con iêng con vẹt nó kêu, (nước mắt chảy xuống gò má) mà tôi.. không.. được.. chúc.. tiên phong.. thi.. có.. hé.. ư.. ư.. chí.. mà.. tôi.. không.. bằng.. lòng.. (nói đến đây, gục xuống bàn múa.. nở.. khóc)..

Tham mưu Hiếu, nói — Tân - công tử ơi, hãy người cơn dận, cầm lấy chén này, uống cho say, kéo bát lòng đây!

Ông Lâng khóc nói — Tôi không biết uống

Tham mưu Hiếu nói; công tử đã không hết thay mặt tôi tôi đây, tôi cầm uống hết chén rượu này, uống đến đâu, công tử hết buồn đến đây.

(Tham mưu uống xong chén rượu, say gục xuống bàn, còn ông Lâng, vẫn ngồi nở khóc.)

HA MÀN

Hie: cảnh thứ hai
(Còn nữa)

TÚ LY

Lạ thật!

N
H
A
T
S
A
C
H

Về cuộc thi chọn Dân biểu
Kết quả cuộc bầu-phép hôm 19 Mars

MM Vũ-văn-Dịnh	163 phiếu
Hoàng-quang-Thịnh	122
Phạm-Tá	75
Hà-vă-Dốc	23
Ng-mạnh-Ùng	5
Dinh-văn-Tiến	1
Ng-dinh-Tiệp (đã rút đơn)	1
Phiêu-tráng	15

Ông Phạm-Tá đến kỳ thứ hai không ra ứng cử, nhường vé lại cho ông Vũ Văn-Dịnh.

Dưới khỉ bầu lần thứ hai xong, bão sẽ đăng tên những người nào trúng giải thưởng cuộc thi chọn dân báu.

Có hơn ba trăm người dự thi mà không ai trả lời trúng câu hỏi thứ nhất không ai bao giờ ông Đinh-mít chia phần mì, bùa cho ông Tá cát.

Phóng-Hoa

Mưu xa

N
H
A
T
S
A
C
H

Tiệm Đức Thắng

Bán thuốc láo

148, Boulevard Albert Ier Dakao

— Tôi trả ông mỗi tháng 15.00, ông có bao lòng không?

— Bao nhiêu tôi cũng làm, nhưng tôi xin ông chán giã kết.

..từ nhỏ đến lớn..

Tờ đạt của ông

Mân-Châu-Mạnh-Bồng

Ông Mân-Châu-Mạnh-Bồng quyết ra ứng cử Nghị-viên Dân-biểu. Ông băng-hai lầm, băng-hai như ông lang gặp được người mắc bệnh nhẹ, băng-hai như độ ông làm Tông thư-ký Ich-hưu thur-xá.

Ông làm tờ đạt. Tờ đạt của ông rất khác thường. Có lẽ vì ông là ông lang, có lẽ vì ông là văn-sĩ.

- Vì ông là ông lang, nên tờ đạt của ông có giống như cái đơn thuốc bồ, không có ràng, không phạt nhưng rất khó hiểu.

Vì ông là văn-sĩ, nên tờ-đạt của ông có vẻ thơ-thần, thần-tho, vo-văn, văn-võ, và có cái đặc-sắc là không có ý-tưởng gì cả.

Ông cũng nhận là ông không có ý-tưởng gì, có ý-kien gì về chính-trị. Ông bay / Nghị-viên là chỗ để bày ý-kien về chính-trị, ông không có ý-tưởng gì về chính-trị thì ông vào đây làm quái gi?

Nghị-viên đâu có phải là chỗ bắn thuốc Bắc mà cần đến ông lang? Hay ông cho các ông Nghị-viên là người có bệnh cả? Thế thì ông cao-kien lắm.

Nhưng không, ông chỉ muốn vào Nghị-viện để « khảo-cửu » cái thực-trạng của các ông Nghị, iỏi đến cuối năm, mán khép, ông sẽ làm một bộ sách là chấn biến cho cù-trí.

Nhưng chúng tôi sợ lầm, ông a.

Một là đến lúc hóa ra ông Nghị, ông sẽ đọc thơ trong Nghị-viện, thuộc các ông Nghị khác.

Hai là ông xuất bản ra một quyển sách « kháo-cửu » bay như bài thuốc Lục-vi, không cảng, không phạt, nhưng rất khó hiểu.

Đằng rào cũng là một cái tội, nếu không tội cho cái ông Nghị thì tội cho độc giả.

Lý thi cuộc thi dân biếu

Phong-Hoa mở cuộc thi trọn dân biếu. Ra ứng cử có ông Phạm-Tá, ông Nguyễn-dinh-Tiếp, ông Nguyễn-dinh-Tiến, ông Nguyễn-mạnh-Bồng, ông Havan-Đốc, ông Vũ-văn-Định, ông Hoàng-quang-Tbinh.

1- Ông nào sẽ được nhiều vé nhất?
- Chắc thế rào cũng có một ông trong bày ông đã kẽ trên.

Ông ấy có thể trúng cử ngay được, mà nếu không trúng cử ngay được, có lẽ cũng trúng cử khóa sau, chỉ trừ khi rào người khác trúng cử thì không kẽ.

2- Vé hàn che người được nhau vé nhất là bao nhiêu?

- Từ một vé cho tới một nghìn vé, vé nào cũng không hơn được một nghìn, mà cũng không ít quá một vé.

3- Ông nào được ít vé nhất và được bao nhiêu vé?

Trong bày ông thế nào cũng có một. Ai?

- Đến lúc bầu-cử xong thì biết. Nếu ông ấy cũng được một vé, vé của ông ấy bầu cho ông và tay ông bỏ vào thông phi.

Nếu Tú-Lý đoán sai, xin chịu thuê một chiếc ô-ô 18 chỗ ngồi để Tú-Lý dùng cả 18 chỗ ngồi ấy di vân cảnh Hương-Tich.

Một tin đồn

Một bạn đồng nghiệp dâng tin rằng ở làng Cương-vi lùn Quảng-dông bên Tàu, một người đàn-bà (lẽ tất nhiên) mới sinh ra được một đứa con trai, hình trạng như loài khỉ, lông lá lõm xõm, có bá mắt, một mắt ở trên còn hai mắt ở dưới đối nhau; hai bên sườn có mọc hai cánh, to như bàn tay, mới lọt ra đã biết nhảy, hiện giờ đứa trẻ ấy vẫn còn sống. Câu truyện « tầu » và lý thú quá.

Thằng bé ấy, già mới được bắc-sí Nam-Anh mà dộ nào các báo đã nói đến, để bắc-sí chữa bộ chắc nở sẽ hóa ra người thường, chỉ có hai mắt, không có cánh, mà lúc lọt lòng ra chỉ biết khóc và đòi bú.

Nhưng có lẽ bây giờ nó đã hóa ra như người thường rồi đấy!

Nguyễn-mạnh-Bồng quảng cáo

Ông Bồng làm thuốc ngon không khoe, chỉ quảng cáo rằng:

« Không phải như những nhà làm quảng cáo, khoe bay, khoe tài, khoe thần-biệu. Chỉ xin giới thiệu đồng bào nhà thuốc:

Mai-Lộc-Đường

Chủ nhân là cụ Mai-Lộc Nguyễn.

mạnh-Hường dò thủ khoa, làm quan về hưu tri. Làm thuốc lâu năm. Ông con trưởng là Mân-châu Nguyễn-mạnh-Bồng, (hồi làm báo di học thuộc Ô Thượng-Hải) đã bằng bacsis thuở Tàu về.

Nếu nhận kỹ danh sách các ông trung tuyển khoa thi đình năm Đinh-dậu (Thành-thái) thì ta thấy cụ Đặng-xuân-Nhà (Hành-thiệp) dò thủ khoa mà cụ Nguyễn-mạnh-Hường (Hội-xá) dò thứ năm.

Ý bắn người dè bàng bén nhém, đánh lén lện thử tự thành thủ cụ Ng-mạnh-Hường mới chui xuống hàng thứ năm. Biết cụ lén dâng bảng mới phái, vì cụ dò thủ khoa kia mà!

Nếu vậy, xin cải chính: Ng-mạnh-Hường (Hội-xá) chứ không phải Đặng-xuân-Nhà (Hành-thiệp).

Khoe một cách khéo, mà khéo không khéo thi không gọi là khéo (được). Lấy hiệu là Mai-lộ (con hươu) thật là đúng lâm!

Ông Trần-tuân-Khai,
với báo Kinh-tế

Trước kia nghe dồn ông Trần-tuân-Khai, một nhà làm thơ, sẽ ra chủ trương tờ Kinh-tế trong lúc kinh-tế này

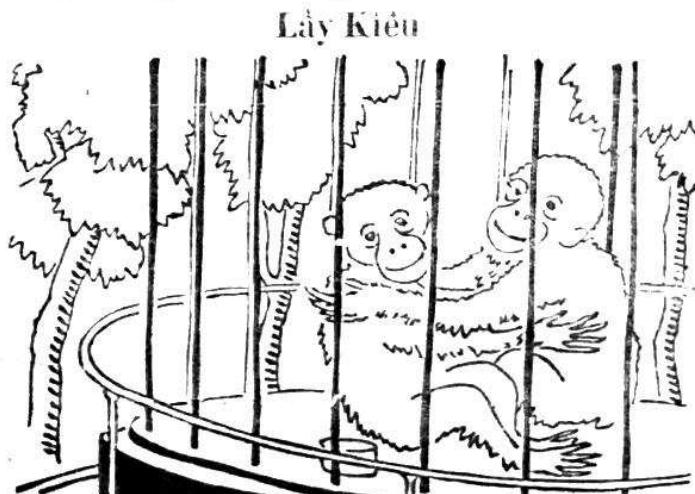
Nhưng nay lại được tin rằng ông gặp lúc kinh-tế khủng hoảng nên tính thua cũng khủng hoảng, tư tưởng cũng khủng hoảng, nên ông lại không chủ trương được tờ Kinh-tế, chỉ trừ ra lúc nào nó cũng khủng hoảng

Vì những nhẽ ấy, ông chỉ giúp tờ Kinh-tế về mặt thơ...

Có thể chờ! Nếu ông bắn về kinh-tế thì những bài ông có vẻ thơ-thần-mất, nhưng bây giờ ông chỉ làm thơ, thì thơ ông chắc nhuộm màu kinh-tế.

Đằng nào cũng vậy.

TÚ-LÝ

Một nền Đông-tiếng khóa xuân hai Kieu!

Phòng khám bệnh

của Bác-sỹ Nguyễn-văn-Luyện
N° 8 Rue de la Citadelle - Hanoi

Téléphone 804

Có chữa bệnh bằng điện - Có phòng thử vi-trắng. Chuyên-chữa bệnh dân-bà, trẻ-con. Nhà ở phố đường Thanh (hay cửa Đông, hàng Da sau phố xe Điều) gần trường Cửa Đông Hanoi.

Gần ngang.

« Đức » uống rượu

« Nau vò tiêu như kỳ vò phong ».
Lâm trai không rượu như lá cờ không gió, coi ú rủ buồn-rầu.

Vay dã làm « tài trai », nhất là « tài trai » mэр. Nam lại càng nên uống rượu lùn. Mùa uống thử rượu trắng, lát là rất nên.

Và bắn rượu, bài thơ vẫn là biểu hiện « đức » thanh-nhàn-phóng-khoảng của các em, nên những « kè-si » trong nước thường là những tay « trang rượu ».

Rượu lại còn là cái nguồn văn-thết nên nhiều bác thi-gia đi tìm « gìn-si phì lý thuần » trong những hũ rượu.

Chẳng những là « nguồn văn » cho thi-gia, rượu lại còn là « nguồn vui cho dân-chàng ».

Dám hổ u ? Rượu.

Rượu lại là cái nguồn sầu.

Dám tang u ? Rượu.

Rượu lại là cái « nguồn nhớ ».

Dám kỵ u ? Rượu.

Rượu lại là cái « nguồn tình ».

K. T. u ? Rượu.

Đến nỗi dã có riêng một thứ á-dao có cái mĩ danh là « đảo rượu ».

Rượu. Rượu. Rượu!

Ở đâu, tức nào cũng chỉ thág Rượu.

Vay ta có thể « xếp » rượu vào trong kho « quốc túy » của ta được.

Và nghĩa đen hai chữ « quốc túy » là gì?

Phải chẳng là « nước say »? Mùa nước say » tức là « rượu » vây.

LÉ-DÃ

Gặp khi giao tập mata đan.

Đang về AN-TiVi chúng con cờ gi. Hữu đồng xe chuyên-môn số nhà 2 phò Nguyễn trọng Hiệp phò giữa phố Cầu Gò đi vào ngõ Gia-Ngư

Buôn hàng

Bản Phap trung, cũng dùng dây dù mề nhưng chỉ có các tau no pull over, chandal, glet sang laine và soi la. Tất cả không dùng trai ý vì rằng hiệu

Cự - Chung

63 Rue de la Citadelle Hanoi cũng thuê thuyền Tây sang đợi các tàu ào chằng khác hàng tây chút uốn, am lại có phần bén chặt hơn.

Nếu muốn mua nhiều, lụa bẩn xú, rất tốt, rất đẹp, hay nhuộm các áo ra xám, hay thay các màu xám ra nhạt, ra mờ gà đê dùng vào mùa hè, nên lại nhà LÊ QUÀNG LONG 50 Hàng Cót Hanoi vừa được giá hạ lại vừa được mẫu đẹp và bền, quyết không noga.

TÔI LÀ KHÁI - HU'NG

Tôi là 2 cảnh

HỘI 1

BA-ÉCH — (đứng trước cửa nhà Khái-Hung, n. i một mình): Lâu nay không đưa, буда qua. Phải bịa câu truyền trên anh Khái-Hung chơi cho vui mới được! (đỗ cửa)

KHÁI-HUNG — (mở cửa, trông thấy Ba-Éch, lanh đạm): Kia! Anh Ba, anh đến chơi có việc gì thế?

BA-ÉCH — (trời cười): Lâu nay nhớ bạn lại chơi, chứ còn có việc gì nữa?

KHÁI-HUNG — (vẫn lanh đạm, cười mui): Cảm ơn anh.

BA-ÉCH — Nhưng anh không bàn việc gì đây chứ?

KHÁI-HUNG — (thở dài): Cũng hơi bận.

BA-ÉCH — (cười nhả): Lại bận viết tiểu-thuyết đấy chứ gi!

KHÁI-HUNG — (giọng dỗ hơi dùi dùi): Có thể!

BA-ÉCH — Ha ha ha! Đã biết ngay mà, các nhà văn-sĩ thi chả có thể!

KHÁI-HUNG — (cười tự đắc): Chả có thể nào?

BA-ÉCH — Cứ có: viết, rồi lại viết, viết cả ngày, viết cả đêm.

KHÁI-HUNG — (nhún): Tôi cũng lười ủn dù ấy mà. Có khi cả ngày chả viết được một trang.

BA-ÉCH — Thôi, đừng vờ nữa đi. Lười mà lại viết được nhiều thế?

KHÁI-HUNG — (gọi truyện để xem bạn có khen mình không): Viết nhiều mà làm gì? Viết nhiều mà vẫn chẳng ra văn thi có làm gì.

BA-ÉCH — (cười, vỗ vào vai Khái-Hung): Thôi, đừng nhún nữa đi. Tiểu-thuyết của anh ở Hanoi còn ai lạ? Hay chết đi được.

KHÁI-HUNG — (giọng bén lèn): Anh cứ riêu.

BA-ÉCH — (làm mặt giận nỗi to): Tôi tại riêu anh. Vì cứ gi ánh bảo tôi riêu anh?

KHÁI-HUNG — (nói sè): Nhưng anh làm gi mà kêu ầm lên thế. Vào trong này nói truyện liệu hơn.

BA-ÉCH — (oán nỗi to): Nhưng anh không tin tôi, tôi tức lắm kia.

KHÁI-HUNG — Vâng, tôi tin anh rồi. Anh làm người qua đường, người ta tưởng chúng mình cãi nhau,

BA-ÉCH — (vẫn làm mặt giận, giơ bát tay): Thôi chào anh, tôi về!

KHÁI-HUNG — (Thán mặt): Thi hầy rao chơi đã.

BA-ÉCH — Nhưng anh bận.

KHÁI-HUNG — Cũng chẳng bận gì lắm.

BA-ÉCH — Thôi, để anh làm việc, để làm mãi thế giờ của anh. Thi giờ là anh thực là vắng ngạc.

KHÁI-HUNG — (mồi soán): Thi cứ bỏ chơi đã náo. Tôi không bận gì đâu. Ơi quên làm việc ban đêm kia.

BA-ÉCH — Vâng, thi vào.

tai người tảng vào buồng khách nhà Khái-Hung)

BA-ÉCH — Nhưng tôi chỉ ngồi chơi phút thời đấy. Đừng bảo pha nước a nỗi gi đây nhé.

KHÁI-HUNG — Làm gì mà vội thế,

(gọi): Nhỏ, pha nước, pha chè mặn hoa ấy nhé (tiếng thằng nhỏ ở trong nhà); Vâng.

BA-ÉCH — (gật gù): Sướng thật, anh sướng thật.

KHÁI-HUNG — (vò khống hiều): Có gì mà sướng?

BA-ÉCH — Đì đâu cũng có người nói đến tên lại còn gì sướng hơn nữa.

KHÁI-HUNG — (sướng dỗ mắt, và không lưu ý đến câu khen, gọi): Nhỏ, pha nước mau lên (tiếng nhỏ): Vâng. (nhô bung khay nước ra)

BA-ÉCH — (ghé gần lại Khái-Hung, thì thầm): Cò câu truyện thú quá, anh ạ.

KHÁI-HUNG — Truyền gì mà thù thê, anh?

BA-ÉCH — Truyền anh.

KHÁI-HUNG — (lâm bộ ngọt ngác): Truyền tôi?

BA-ÉCH — Phải, truyện anh. Sáng hôm nay, tôi vào hàng cò Liên-hoa — anh có biết cò Liên-hoa không nhỉ? Cò Liên-hoa bán bánh ngọt ấy mà.

KHÁI-HUNG (cố dẫu lòng hồn hồn): Có, ở phố hàng Sân.

BA-ÉCH — Đích (nồng nước). Nước này mà có bánh bích quy nhả cò Liên-hoa thì tuyệt. Tôi vào bắt gặp cò đương đoc lại tiểu thuyết của anh. Cò ấy nói có ấy đọc lại lần ấy là lần thứ năm. Rồi cò ấy hỏi tôi có biếtanh không. Tôi nói có. Cò ấy phàn nán không biết tác giả, chì ao ước được gặp mặt anh.

KHÁI-HUNG — (đứng dậy lấy hộp bich-quy mở mời Ba-Éch): Mời anh xơi tạm, thứ này cũng khá.

BA-ÉCH — (cười) Ngày xuân cao hứng nhả văn sĩ cũng nhiều khi chèa đầy chứ?

KHÁI-HUNG — Anh không nhắc thi suýt nữa tôi quên (vào tủ lấy chai Chartreuse và hai cái cốc ra, rồi xót mời Ba-Éch. Ba-Éch nghe chừng cũng thích rượu nồng luồng một lúc 3 cốc đây).

BA-ÉCH — (đưa lưỡi liếm môi): Ngon. ngọt mà dịu dàng như văn anh vậy!.. anh có đủ bộ Phong-hóa đấy chứ?

KHÁI-HUNG — Cố dù! anh hỏi làm gi?

BA-ÉCH — Cò Liên-hoa thiếu mất ba số có dâng tiểu-thuyết của anh, nên nhờ tôi mua hộ.

KHÁI-HUNG — Thôi, tôi xin biểu anh cả bộ (vào bàn giấy lấy ra đưa cho Ba-Éch chổng bao).

BA-ÉCH — Tôi xin thay mặt cò Liên-hoa cảm ơn anh và xin thắt lẽ anh để tôi lại đưa ngay cho cò ấy, chẳng có ấy chờ (giơ tay bắt tay Khái-Hung)

BA-ÉCH — (giọng bảo hộ) Cứ cố di nhé!

KHÁI-HUNG — (mỉm cười)

HỘI II

(Phố hàng Sân, cửa hàng cò Liên-hoa)

LIÊN-HOA — Thưa ông muagi?

KHÁI-HUNG — (cầm đồ, gắt mă ngã đầu chào): Thưa cõ..

LIÊN-HOA — Thưa ông.. mời ông nếm thử mứt quất ngọt lắm.

KHÁI-HUNG — Thưa cõ.. thưa, cõ, tôi là Khái-Hung.

hỏi điều gì?

KHAI-HUNG — (Lặng lặng) Thưa cõ.. tôi là Khái-Hung!

LIÊN-HOA — Thưa ông, ông muốn hỏi sao tôi?

KHAI-HUNG — (Càng lặng lùng) Thưa cõ không.. thưa cõ.. tôi là Khái-Hung.

LIÊN-HOA — (mỉm cười, cất đĩa mứt quất vào tủ kính..)

KHAI-HUNG — (mạnh bao) Thưa cõ, anh Ba đã đưa Phong-hóa lại bầu cõ..

LIÊN-HOA — Thưa ông, Phong-hóa nào?

KHAI HUNG — Phong-hóa tôi gửi lại cõ, tôi giài anh Ba đem lại tặng cõ!

LIÊN HOA — Ngơ ngác..

KHAI HUNG — Vậy ra, anh Ba chưa lại?

LIÊN BOA — (Vẫn ngọt ngác) Anh Ba nào?

KHAI HUNG — Thưa cõ anh Ba-Éch.
LIÊN HOA — (Lanh đạm) Tôi không quen.

bành mang lại tặng cõ.

LIÊN HOA — (cười) Cảm ơn ông.. Tôi bõi không phải; ông di làm quảng cáo cho.. cho hiệu Phong-hóa nào đó có phải không?

KHAI HUNG — Thưa cõ, không. Chính tôi là Khái-Hung..

Có người vào háng vỗ mạnh lên vai Khái-Hung. Khái-Hung quay lại thì chính là Ba-Éch.

BA-ÉCH — Anh mua kèo dây à? (rồi quay lại giới thiệu knot hai với Liên-Hoa): Tôi xin giới thiệu cõ: ông Khái-Hung, chủ hiệu nước mắm ở phố hàng Cót — Ông ấy có nhờ tôi đem lại tặng cõ một chai nước mắm để làm mắm.

LIÊN HOA — À! giờ tôi mới hiểu (cười).

KHAI HUNG — Thưa cõ, anh ấy nói dây đây. Chính tôi là Khái-Hung. (Liên-hoa và Ba-Éch cùng cười rực rỡ).

(Hạ màn)

KHAI HUNG.

Bac báu hú

(Tả cảnh bức tranh của Đông-sơn xem Phong-hóa số 37)

Trên cõi Trời có anh báu hú,

Hàng bầy ra cả dã các khõ khuôn:

Cái phinh phinh, cái lai thuôn thuon,

Cái nhón, cái nhõ, cái con, thõi dã cõ.

Mỗi hú đựng một thứ hàng rất lạ,

Mắm tôm? — Không! — Mắm cá? —

Cũng không!

Các nòng tên súng-sít đứng xem đóng,

Chủ hàng mới ung-dung cáo-bach:

* Thưa các cõ, thõi mắm này gọi nóm là

«Mắm Sách»,

Của bl-nhân làm, đẽ tích đẽ lâu năm.

Tõn công phu ráu ruột tang tăm,

«Mắm suối», «mắm ngọt», «mắm

võn», thõi dã lõi..

Xin giới thiệu: «Mắm Tình», hai

khõi,

«Khõi tình con» và «Khõi tình to».

Tinh kinh-niên, mắm dã khan khõ.

Trong hai thõi, tùy cõe có sõ-thich.

«Đan Ba Chiếc», là tên võ mắm khach,

Thú mắm nág cù rich dã mây nghìn năm.

Hõi có náo tra mắm tõi lán?

Đây «Mắm Móng» của bl-nhân làm thực

Mot hú nhón, mot hú con ti li.

Lugen dã mít: Ấu, Ấ, Mỹ, vân vân..

Nág: «Còn Chơi», «Còn Uống»,

«Còn ăn»,

Lá thứ mắm giõi lán mà giõi cun».

Rao hàng xong, đem mình ra giới thiệu!

«Bl-nhân dây, Nguyễn-khắc-Hiếu, chich-

tiên..

Võn khi xưa làm bồi rượu Đức

Hoàng-Thien.

Danh võ chén cho nên Ngài giận dữ,

Bắt phát-vắng, di đày bịt xit;

Xuống Hoán-Cầu ẩn ở với người Trần.

Bấy nhiêu lâu chuyên nấu mắm modn,

Khi mới ngẫu, bán cảng đũa nõi đũ uống.

Người thè-lục họ chát cha chát chay

Mỗi khong sánh mà tu trưởng lại bấp bênh

Mắm mới ra đời được thiên-hà hoan

nghenh,

Mà nay lại chè hầm, chè tanh, chè

thich,

Sá chi bọn người trần mũi thịt,

Bl-nhân bèn kiu kit quay lén ti-ti,

Đến chõi Trời, may gặp ngày phiêu

Xin mời các nàng Tiên ném thõi..

Bạn tiên hần biết người biết cõa,

Chèng vò tri như cái lõi người đời.

Bồ công tôi lận lõi lên Trời.

Hoá may gặp được người tri-ký..

Dù nhiều il, mua dùm cho là quõ,

Hàng hán «son», ăn lõi ti ti thõi..

Các nàng Tiên nghe nói mím cười,

Nghĩ thương hại eon người chát phác,

Ghé lại chính «Tản-Dà Ván-lập»,

Xem mùi vân thơm nồng nặc thõi nào?

Nhắc nắp lén bõng thay hơi phao

Xông tõi mũi, cái mũi sao nặng quá;

Với quăng nắp lén chum, úp giă,

Kéo quần-tiền đều cầm cõ chử khong chơi,

Tay bit mũi, miệng cầm hơi,

Các tienn-nă vội tung trời, giặt tan,

Bị thát-vợng, bác Tan-Dà chán ngắn,

Hàng tõi thiú chằng bát được chí chí.

Sóc nhõ ra cõi húi sury ti,

Nhâm với mắm, cõi ti ti ngồi chén khuốt,

Tlop, lại tlop, sag mềm say lướt,

Chợ lan rỗi mà vuôn cõi ngồi ngây.

Bảy giờ đẽ cõi cõi say..

TÚ MỞ

Trước cửa hiệu nhỏ 107 Hàng Đào nay cửa hiệu to 21 Phố Hàng Quạt là cái chúng chỉ chắc-chắn về sự phát-đạt và tiến-bộ của bản hiệu. Được xem là nhờ ở lòng yêu của các quý-khách đã chiếu cố đến Tân-Theta ngay bấy lâu nay. Vậy muốn khỏi phụ lòng quý-khách về mùa hè năm bản hiệu mua rất nhiều các thứ vải dù các hạng đẽ may hồn các quý-chỗ bằng một giá rất phải chăng. in mời lại may th ô lòng thành-thực của bản hiệu. Tân-Theta chủ nhân Cần-bach.

Nếu muốn được giấy ta, giấy tây, giấy KIM-THỜI dù các kiều, vừa bền, vừa đẹp lại vừa rẻ xin mời dến hiệu TOÀN-THÀNH chủ - nhân là M. PHẠM-VĂN-SƯU ở 57 Route Mandarine.

Trong thời-kỳ kinh-tế khủng-hoảng, lại được hiệu TOÀN-THÀNH đóng giấy một cách đặc - biệt như thế tưởng các quý-khách không nên bỏ qua dịp tốt thì phải

BÁY BÚC THU'

của VŨ ĐỨC MẬU

Diễn Tuyệt

Rồi em rỗi như lơ ý, có lẽ em diễn mãi. Em từ dối với lương tâm rất là thiện, em nhìn bóng em trong gương mà em ghê sợ. Em xưa nay hâm hâm biền lanh, chỉ vui biết, hân chí lấy làm ngạc nhiên lanh.

Chị muốn hiểu câu truyện của em, em xin kể từ trước đến giờ cho chị nghe.

Chị có lẽ không biết vì sao mà hôn mê của em mau chóng một cách không ngờ. Hảm doanh chàng? Hảm lơi chàng? Chị tưởng như thế là sai, và đến em, em cũng chẳng ngờ được hưởng niềm phúc ấy.

Chúng em gặp nhau, yêu nhau, rồi — muốn cho hai trái tim cùng đậm theo một nhịp, chúng em hợp tác với nhau gầy một cảnh gia-dinh như gấm thêu hoa dệt.

Em — chị đã rõ — nhà nghèo sác, cơm bầm cà thảm, cố giọng giữ lấy chút hơi tàn mà mong huyền ước bão. Ngoài 20 tuổi! Một bông một mình, đêm ngày phờ đường chỉ mũi kim cho khuỷu khóa nỗi sầu.

Chồng em — Nhân-Trai — tráilại, được hưởng lạc thú gia-dinh vừa chán 6 năm. Chẳng may vợ chàng là Nga-Anh mất, để lại cho chồng một đứa con thơ. Thương vợ thương con, chị thử tưởng tượng nỗi khổ tâm của một người chồng lâm tình nỗi cảm!

Hồi đó, em giày vú-công ở nhà một vị hùn quan Kỳ ngô hả, nhân Thanh-mai, Ngọc Quế ra Đồ-sơn ngô hả, em cũng được theo ra đó, nhớ không khi trong sách hồi bồ súc khỏe và di-duong tinh-thảo. Thường thường lúc mây trời gần lặn, em mình thơ thẩn trên bờ biển, em gặp chàng thường thỉnh thoảng bước một, tay giật con di chơi, đôi mắt lờ lử đưa ra ngoài bờ trông lán sóng nhấp nhô.

Thằng bé khóc khinh làm sao!

Da trắng hồng, tóc dài nhánh, mà mún mủn trông rất đáng yêu. Lần đầu em chỉ muốn chạy đến ôm lấy nó mà hôn.

Hôm đó — em nhớ không thể quên — về buổi sáng, một buổi sáng mưa hè, Nhân-Trai nét mặt rầu rầu, nhìn một tập yên-vọng đang kholatay nói truyện. Tiếng khóc vang làm cho chàng linh giác mơ màng, chạy lại. Em ngừng đứng lén; Bốn mắt nhìn nhau! Trái tim em thình thịch, chân tay bần rùn, em cất tiếng nói: « Thưa ông, xin ông an tâm, em không tau dồn i cả » Chàng cuộm châu, nhìn em, cảm ơn em rồi dấn con di.

Tuổi gặp em, chàng cung kính ngã mũ chào và thằng bé chạy đến ôm lấy em, cười khanh khách.

Mấy hôm sau, em đang đọc quyển Atala, bỗng có người bịt chặt mắt em. Em giật mình kéo tay ra, quay lại, thằng bé cười hả hắc nè,

« Cõi nào sách thế? Tuần chòng cõi, cõi đừng mõm bà nhé. Ba cũng đang đọc sách, Tuần trốn ra đây chơi với cõi Tuần yêu cõi lâm, cõi cõi yêu Tuần không? »

Em bỏ sách ra, kéo nó vào lòng, hôn hít:

« Cõi, cõi yêu em lâm. Mẹ em đâu?

— Mẹ em chết rồi!

— Em có thương không?

— Cõi! Mẹ yêu em cũng như cõi yêu em. Ba thương mẹ lâm, ba nhìn ảnh mẹ, đọc thư mẹ rồi khóc.

Còn tràng sục động, em khó ngăn nước mắt. Tuần nom thấy. Nó ôm cõi em:

« Ô kia! sao cõi khóc? Cõi cũng thương ba, thương mẹ, thương Tuấn à? »

Em không nói gì cả, cõi nghẹn ngào cùi xuống bón nó. Vừa lúc đó, Nhân tùng thỉnh di lại, gật đầu chào em:

« Tuấn, cõi vẽ không em, cõi làm bạn cõi mãi. »

Em nói: « Thưa ông, không hề chi, em ngoan lâm. »

Chàng lâm la nói truyện, cõi chỉ ôn hòa, nói năng nhã nhặn. Chị ơi! em xin thú cùng chị, đó là lần thứ nhất, mà em được đối diện với một người đàn ông! Truyện trò hồn hồn giờ, chàng cao từ đất con vè. Từ đó, chúng em gặp nhau luôn, nhưng chỉ là truyện thường thôi, chứ chưa dám động gì đến tình-ái. Dần dà quên hơi bén tiếc, em kẽ thản thế em, chàng rất ái-nghỉ và cũng thuật cảnh khò của chàng.

Lương tháng sáu, bảy月初, bảy月初, cũng thừa phong lưu, chúng em chẳng để tâm vào sự nhỏ nhặt. Chồng em yêu nhau! Yêu nhau, đó là hạnh phúc trên đời, ngoài ra trên nhiều bậc lâm làm chi.

Em vẫn yêu Tuấn bởi phần. Em nên liệt tên nó vào số công lao vì chính nó là người thợ xây nền hạnh phúc của em vậy.

Rồi thi em không hiểu tại sao, tự nhiên thay đổi hết. Bất thình lình chàng? dồn dập chàng? em nhớ có biết, em không biết rõ sao. Cho chị hiểu được. Tự nhiên em ghét Tuấn. Thi ra bẩn díu vẫn không xứng mà!

Nhung, chị ơi, trước khi chị ché em xin chị nghe em. Trước hết một điều cũn: Tuấn giống mẹ nó như lột. Vì thế chàng mà em ghét Tuấn! Ông, ngô oai, em cũng biết ghen! phải, em ghen! Tất cả vũ trụ đều thu vào chàng em, em yêu chàng đến cực đê. Lúc mới lấy nhau, vẻ đẹp sầu dấn biến cải, chàng đi làm vè, nhìn vợ nhua con thỏa dạ vui lòng. Vài tháng sau! mày sầu ám lại kéo đến, em hết sức chiều mà vẫn không hiệu quả. Em nghĩ chàng, rồi hai trái tiếc không đậm đều nhau nữa. Thế là hết.

Anh yêu em hơn là anh yêu anh và có lẽ hơn là em yêu anh nữa... « xà nhanh môi-khô, anh không sao quên được em. Hình ảnh em như khuya-en khich anh về những sự khó khăn & đời... » anh thỉnh thoảng ngồi trên bờ suối, anh ngắt đón hoa hồng anh để lên mìn anh bón, anh tưởng tượng như cặp môi em, cõi khát một điệu, chiếc hoa dẹp không hồn, anh không được nghe những điều anh si mê thè bén tai... »

Thứ trả lời của Nga-anh cũng rực rỡ như bể

« ... Anh Nhân Trai, em cầu trời phạt phủ bộ anh không gặp sự gì làm cho em đau lòng... » .. Tuấn nhớ anh làm lanh man vè làm mìn cho con cưng... » .. anh sắp về ư? anh vẫn khỏe mạnh chứ? em tiếp tục tin, em vui vô hạn. Em cảm động đến xa nước mìn. Em đọc những câu đó ký lâm, nên còn thuộc lòng. Phản nhiều thơ nhau quá, không xem lâm: có lẽ xem đi, xem lại, hoặc áp trong coic-sé chàng? Ai bảo Nga-Anh chết là sai, Nga-Anh còn sống! Còn sống, em bảo thế, chàng vẫn yêu

Tối hôm ấy, lô sưởi chàng đâm dâm nhìn ảnh Nga-Anh, nét mặt rầu rầu rồi nhoè đến Tuấn. Tự nhiên chàng ôm choàng lấy nó mà bón, ôm chặt quá thảng bè phái kêu một tiếng. Nó quay lại nhìn em, rạng sợ hãi. Em ngạc nhiên quá; kià dỗi mắt sáng, nụ cười mồi son, không khác của Nga-Anh một chút nào cả. Chàng hôn Tuấn, con của Nga-Anh. Chàng hôn Nga-Anh! Hôn Nga-Anh trước mặt em! Thế rồi em ghét nó quá, ghét như muốn đao đứt đê di.

Trời ơi! mồi ác cầm em muôn đậm đì, nhưng nó cứ bồng bồng lên mãi. Cái tiếng lanh lanh của nó trước kia em ta là thế, nay như làm nhục ôi em. Nụ cười như riết cợt em, tiếng khóc bi ai khác gi tiếng oán hận của người bạc mệnh. Hình ảnh nó tức là mẹ nó, tức là Nga-Anh! Em định bảo thủ!

Tràng bê cũng biết tinh em thay đổi, nó len lén như rắn mõng năm, nó không dám lại gần em. Nó làm em giận: giận quá, một bôm em đánh nó, đánh nó trước mặt chàng. Chàng nom thấy không nói gì, mặt tái mét. Chàng ôm con len gác, dỗ con, vỗ vè cho con ngủ? Em sợ không giám nhúc nhích. Em khóc rồi xin lỗi chàng. Điểm nhiên chàng cầm tay em ngọt ngào khuyên em nguội giận.

Nhung em nuốt sạc được hận này! Chao ôi! Vì xì mà chàng không yêu em! Một kẻ bạo mện làm cho em phút nén thán quá phu... Em không còn hy vọng chi cả, em cũng là người, hả lại không có quyền đến hành phúc như người khác chàng? Em không làm, tự nhiên họ mang đến cho em. Em tưởng thật, em biến cả trái tim thành thực cho họ. Thế rồi nay, cũng như trước, em lại ngất ngưởng kéo mìn đòi cô lanh.

Chị ơi, chờ trách em! Chị nên thương em và phản nàn cho em. Kinh chào chị! Em Uyên-Phương

Chị Diễm-Tuyệt

Xin lỗi chị, em chậm trả lời. Chị hỏi em bây giờ em ra làm sao. Thưa chị em vẫn đau khổ, trái tim em rồi có lẽ đến vỡ mất! Đau cả vật chất lẫn tinh thần

Xem trang sau

Quen nhau vừa nửa tháng, có một buổi chiều kia, chúng em đang nói truyện, chot Tuấn hỏi em:

« Cõi ơi, bao giờ cõi về. »

Em nói:

« Độ bốn nửa tháng nữa, hết bê cõi lại về Nam Định! »

Nó sực mếu:

« Cõi ơi, cõi bù Tuấn à, cõi ghét Tuấn ư? Không, Tuấn không muốn cõi về. Cõi với ba, ba nuôi cõi. »

Chàng nói thầm thà xuất & miệng dứa trê thơ lâm cho chúng em đỗ mặt. Chàng bấy giờ mới quyết tri thô lô chán tình. Giọng run run, chàng nói dài, nhưng em chỉ nhớ một câu, một câu nó làm cho em vui sướng vô cùng:

« Vợ tôi mất đi, tôi tưởng khô kiếm được người dắt hạnh như thế. Ngờ đâu được gặp cõi, vẫn yêu vung nhớ thầm, ước ao sẽ cùng cõi nối giào. Trái tim tôi xin thành tâm hiến cõi, chắc cõi cũng không nỡ từ... Tôi yêu cõi cách thật chân chính... »

Ôi nghe dồn câu « tôi yêu cõi », em cảm động quá, ngã vào chàng, chàng đỡ tay đỡ em. Từ đấy, yêu nhau, rồi một tháng nữa, chúng em thành vợ chồng.

Em nghèo, chàng cũng chẳng giàu

Em ra công rò. Một buổi chiều mùa đông, cơm xong, chàng thoái thác đi ngủ, cheo lên gác. Em ngồi cuộm dôi mũi giày, em nghỉ tay rón rén bước lên thang. Chàng đang ngồi trước bàn, dỗi mặt có chiếc hộp bạc, trên bàn bừa bãi thư từ. Chàng đưa mắt lẩn luỵ dọc. Mỗi khi xem hết một bức, chàng thở giải, đưa giấy lên môi hôn, rồi giọt lệ dâng hiện ra khóc mắt. Đồng hồ điểm mười hai tiếng, chàng gấp thư bỏ vào hộp, dề vào ngăn kéo khóa chặt, đoạn vào giường nằm. Em bấy giờ nghe thấy tiếng thòn thót từ trái tim chàng đưa ra. Em bùi rùn cả người, suýt khuya ruồng, cầm chặt lấy tay vịn cầu thang, lẩn lẩn bước xuống nhà. Em ném mình vào chiếc ghế zinch-de, em thương thân, em khóc.

Sáng hôm sau, chàng đi giày học. Em lên mồ ngăn kéo lấy hộp thư ra xem

— Xin chị xá cho tinh thô mõ của em — trời ơi! Chị tin! nó làm cho em đau lòng! Chàng dề gửi về cho vợ trong khi ở đường rừng. Tập thư của chàng y như thiên nhật ký, ghi từng giờ cho rõ sự liên lạc. Em đọc, em nghe như tiếng chàng, chàng không nói, chàng rủi: em Nga-Anh! Em là « đõi » của anh!

Ông trời khéo trên người, từ nhâm em mà trao những cái đau khổ.

Khô hon nữa, em nghe như có mang, chưa lấy gì làm chắc chắn nhưng ác em đã thấy rõi loạn, em nghe không biết sau đây làn rũ làm sao?

Thế rồi chị gặp em, chị sẽ là tình cách em, ít nói, ít cười, chung quanh em cảm vật đẽ ghê gớm cả.

Đêm đến chợp mắt là chiếm bao, những mộng triệu dâng ghê sợ! Em có tim thuộc chúa cho tâm bệnh em, em tưởng lầm trường hợp biền trôi để em hy sinh cho chiếm lại được trái tim của bạn trăm năm Em tưởng tượng tháng Tuần gặp sự nguy hiểm, chết đuối, đâm tầu hay bị hỏa hoạn, em liều mình cứu nó khỏi chết, để nó đưa cho ba nó: « Vì em nên con mới thoát nạn anh nhen yêu em »

Nhưng cứ tưởng tượng mãi khó thành sự thực. Tháng bé là cái gai trước mắt em, nó là hung thần, cát vất hạnh phúc của em, nó là kẻ thù. Sung bão dạ: « Nếu nó đi đâu cho kiau mất em tưởng tượng, xin phép cho em tưởng tượng mãi, em tưởng tượng một cảnh gia-dinh mới, hai vợ chồng son lại yêu nhau, lại quý nhau. Nếu nó seo dâu cho khuất mắt... »

Uyên-Phuong

Chị Diễm-Tuyêt, bạn quí của em

Em đã tiếp được những thư chị viết, Sa ta tấm thịnh lanh của chị đối với

Về tình bạn hữu, chị không muốn em tưởng tội ác, chị khuyên em, nhưng xin lỗi chị, nó rất vô ích và có hại.. Láu giận của em đang hối lén耕耘, lời chị khuyên nó chẳng có ánh hướng to tít như nước dầu. Trái lại, nó như dầu, lửa càng lên cao.

Chị đi em chót mạn phép chị, em đổi những thư chị gửi cho em rồi. Vâ lai chị cũng nên ném mấy bức thư của em vào đống lửa. Đổi đi, chị đổi đi, em xin chị. Đổi cả bức thư này nữa và hối chúng ta cũng đừng nói truyện tới ánh ngò của em nữa. Em nói không nịnh bạch, xin là cái khù nó ngủ trong lòng em vậy.

Bạn chị : Uyên-Phuong

Tài bút. Em chắc có mang xin nói chị iết.

Chị Diễm-Tuyêt

Chị oi ! Em đổi chị một cách bên át ! Đã sáu tháng nay em cay lục phản i chị, em không nghe lời can ngăn a chị. Em xin đổi thu di, đó là em iết thủ tiên tang chung. Em là kẻ tội ác, em đã dẫn bước đầu vào tội ác

hải chăng em đã làm chị sợ ? Mãi i, nếu em thật hết, chị sẽ phi nhô một em, con người nhảm hem.

nung chị oi, chị thương em, em xin chờ dang tay là dưới giây băng hưu, cho em biết là chị vẫn yêu em, vẫn em. Thủ sau, em sẽ xin thù tội cùng chị sẽ là người sửa tội cho em.

ta khi mua lâm tội ác, em rất hồi hông làm dân vật em, bây giờ em iết sức chuộc tội xưa. Chao ôi ! nay là người dân bà khờ nhất trên

BÁY BÚ'C THU'

(Tiếp theo trang 7)

thế gian. Chị guyễn rủa em, nhưng xin thương em.

Em Uyên-Phuong

Chị Diễm-Tuyêt

Được lâm, em xin thuật hết kẽ tóc chúa to cho chị nghe. Nếu em có tài ngôn ngữ

Đã mấy tháng nay em ra sức vật lộn, Em không thể nghĩ đến truyện khác nữa. Hình tháng bé lúc nào cũng phảng phát trước mặt em. Nà cười, nó nói, trái tim em như bị trán mũi tên đâm phải. Chồng em nghĩ em có thai vì thấy người em đòi nhiều. Chồng hỏi, em chối. Chối mãi không được em phát cầu: « Cậu là cho thái độ tôi phải không ? Ông là em kia. Cố lõi tôi không có linh hồn, tâm trí như cậu hay sao. Cậu có lõi hồn, tôi cũng thế. Hết tôi baon, cậu cho là tôi ốm, tôi có thai. Thế cậu thi sao ? » Cuồng không hối nữa, ôn tồn tưới láng giance gián đồng bồng chày.

Sau giờ nếu em quay đầu nhìn lại quãng đường em đã vượt, em tưởng lúc ấy không phải là em nữa. Một con ác quái hay một gã hung thần đã đánh bại hồn em đi, nhập vào xác thịt em, sai khiến em. Thời kỳ đã qua, đó là cái hổ den trong đời em: bây giờ em nghĩ lại, then ôi nào có khác chi giấc mộng gom ghè ! Em eh biết có một điều: em cầu tháng bé chết. Thế rồi em lập tam giết nó.

Cách nào, chị hỏi, cho khỏi bị ngứa. Thuốc độc, dao găm ? Không thể được. Em dùng một thứ khí giới ngay hiểm no không gết ngay nhưng nó giết từ từ như một kẻ bị xú lăng trì vậy: chiếc khăn tay của kẻ bo lão !

Em giấu trong giường tháng bé, ngay dưới chõ gõ, rồi em chõ. Tháng nọ tháng kia em chõ, nhưng mặt rất thản nhiên.

Nói đúng ra, khi em giấu khăn tay, em run, ngực 답답, em nhín trước trông sau. Chiếc ánh Nga-Anh treo trên tường nhín em mọi cách lanh lạm, em sợ quá, chạy ra khỏi buồng,

Em vẫn chõ, an tám lầm, bụng bảo dạ: « Họ mắc bệnh họ chết, mặc họ, si làm gì được ta » em lại còn cho em là vội nữa.

Từ đó em không ghen gùi nữa. Bởi em có lẽ còn hạnh phúc, em nghĩ. Bỗng đâu, em lại quay về tình cũ: hiền lành. Tháng bé dần dần lại yêu quý em, chồng em bà hé lầm, em bảo tin cho hoài thai: chàng mừng lắm ! Thế rồi, cảnh gia đình lại như lúc mới lấy nhau, em vẫn chõ...

Lúc ấy em lại nghĩ: « Nếu tháng bé không bệnh hở gi và nêu ta vẫn sang sướng, thì thôi không hại nó nữa. Nếu nó không may mắc bệnh đó, mặc xác nó, nghĩ luận xác đáng lầm, dần dần em bình như thoát được gánh nặng... »

Em vẫn chõ, em bảo chị thế. Sáng nào em cũ ng hối: « con vẫn thấy khỏe mạnh chúa » nó vẫn như thường. Chị dùn em hể nó đi ngủ, chum chén kín cho con trống kháng thoát đi đâu được. Một ngày kia, thừa giây, nó ho. Thấy vậy mắt em tái mét đi, em trốn vào buồng, bõ hối uất đầm că áo. Mắt ho, em sụp xuống đất, may có nìn lấy cột giường nằm quay vào đó, hai tay che mặt, em sợ ánh sáng mặt trời!

Uyên-Phuong

Chị Diễm-Tuyêt

Một tin đau đớn báo cho chị biết em sinh được một trai nhưng oe mấy giờ đồng hồ, nó chết. Có bài là quà báo chặng chị? Viên đeo tơ cho là vi quâ lao lực nên đến nỗi thế. Chỗ nạn ông ấy có biết chi đâu?

Nhung thôi, chị ơi, em không dâng phần nàn chút nào. Đáng kiếp cho em. Ai bảo trời không mắt, em không phục. Em muốn một đứa bài nhỏ chết, thi đầy thán chết đến ngay, giờ tay bắt ngay con em đi, ý muốn của em đã thực hành rồi, em còn phần nàn chí nữa.

Chị Diễm-Tuyêt

Tù độ con em chết, em đau lòng quá em khỏe suýt đâm, chồng em khuyên cõng không được. Nhưng em không đến nỗi khóc tan quâ, vì con em già, đi thi Tuần lại lành mạnh lắm, on trời độ nử tháng nữa, nó khỏi bẩn.

Em mong mỗi cõ con bồng, nhưng vì có tội thành ra cõ đến tay mà không được phết, em không muốn có con, em không có quyền có con nữa, vì em ghét trẻ muôn giết trẻ! Con chồng em, con Nga-Anh, đó là con của em đó. Từ

Tuần là bón ngõe của vợ chồng em em xin chồng em mang ánh Nga-Anh treo ở buồng em, em nhìn, em ngắm, em khâm thâm. Trái lại khi trước, em rất yêu người mến bợ. Lầm lì em chiếm bao tháng nòng. Nàng mỉm cười: « Chị tha tội cho em, chị già coi chị cho em đây. Con chị là con của em, em phải gác dụng cho nó nén người ». Chị em thật hiền lành quá, em yêu hết súc cõ lè hòn cả chị nữa.

Một hôm Tuần ôm em, em hôn nó rồi ngâng nhìn ánh, chị em tẩm lùm cùi. Tuần nũng nịu vùm vào lòng em. Mẹ yêu con hâm, con yêu mẹ cũng như mẹ trước con kia. Em cảm động quá, nước nõ khóc. Chợt chồng em dày cùi bước vào nhìn em một cách áu yếm, rồi đến bên giường vuốt ve khuyên giải em: « Mẹ quâ lo nghĩ vợ chồng ta cõa trẽ, đường sinh dục cõa nhiều. Mẹ đừng tư lu quâ, hao tần tinh thần. An hiền & lành, trời sẽ dẽ công cho mõ ». Chàng đặt đầu em vào vai chàng hôn em, hôn Tuần nữa. Em không nói được câu nào, giờ hai bàn tay nõi lấy eõ chàng, nghen ngào mãi mới nói được một câu: « da là cậu ». Một lúc lâu, em định thẩn lại, định quên dưới chân chàng thà tội xưa nhưng nhìn lên ánh thay em em trùng mắt trông em như có ý bảo: « em ngay ! em chõ gác trong già dinh một con giống tổ ». Em nhâm mật lại, em sung sướng quá !

Thôi, bây giờ mõi tan bần. Bồn chung em — Nhân-Trai, Nga-Anh, Uyên-Phuong và Tuần — bồn chung em sẽ từ đây dời dời bước hạnh-phúc. Chị mừng cho em.

Bạn chị : Uyên-Phuong

(III)

VŨ ĐỨC-MÃU

MOI ! ĐẸP !

Có nhiều kiều chõ rất mới !
In rất đẹp !

Lại giá đặc biệt !

Nhận in dù các số sách, báo chí, quảng cáo, danh thiếp, v.v.

Imprimerie Moderne

62 Rue des Chaînes — Hanoi

Télé. N 386

VUI... CƯỜI

Thi vui cười

Của N D T Hanoi

Món bở

Cậu xà lâm đại lý cho một hiệu bán tơ, lụa, vải, dà ở hang rao. Cậu đến nhà ông hàn Thiết — một nha triều phu — ở Ha-dong để mời mua giáp. Cậu tản rải khéo, ông hàn bằng lòng xem các mầu hàng. Cậu mở cái hộp con, lôi ở trong ấy ra đèn nấm trâm mầu lợ, lụa, vải, bồng, cả hai gương. Ông hàn xem đi xem lại, tưng mieng lụa, hỏi giá cả cẩn kẽ, Xem hết, ông bảo cậu X:

— Ngày giờ tôi muốn xem một thứ khác

Cậu X đã, tưởng được món hời, đáp :

— Bầm quan lớn cứ truyền cho, nếu bông này thử không có thứ nào vừa ý quan lớn, thi mai tôi lại sẽ xin đem thêm vào hầu quan lớn những thứ khác.

— Không, tôi muốn xem ông xếp thế nào mà nhét được bông này vào trong một cái hộp bì như vậy.

Của P Y H Hanoi

Giống gì

Tôi hỏi Mờ: «nàng anh trâu, bò thuộc về giống gì nhỉ?»

Mờ trả lời thạo: «bò thuộc giống da vàng, còn trâu thuộc giống da đen!»

Của V T Hanoi

Tâm lòng ái-quê

Quan lớn đốc đến thăm trường và nhân lí, giảng cho lũ con em nghe một bài nói về ái-quốc. Cậu nào cũng như bút gỗ, ngồi rất nghiêm chỉnh lắng tai nghe.

Quan rất vui lòng mừng thăm trong bụng rằng «lũ vại ngày nay đã có thể dạy được, đã chịu đê ghe nghe người trên».

Giảng diễn xong, quan hỏi:

— Các anh đã hiểu chưa?

Cậu nào cũng đáp;

— Đã, hiểu rồi.

Quan hì hì, chỉ mệt cậu ngồi nghiêm nhất, cao nhất lớp, hỏi:

— Nàng anh nhớn kia, anh bao nhiêu tuổi?

— Bốn, bốn con mươi bảy, à mươi bốn..

— Lớp nát thế cũng là chém. Anh có hiểu nhau lời tôi vừa giảng không?.. Tôi lầm.. Thôi khi anh thấy lá quốc kỳ bay pháp phái ở Vọng Cung, thi anh có những cảm tưởng gì?.. anh nghĩ thế nào?

— Bốn, bốn con mươi bảy, con nghĩ rằng khi ấy giờ đang có gió.

Của B V H Yên-Bay

Trí trẻ

Án cơm xong, mẹ Bé đưa cho Bé một dĩa bánh ngọt để tráng miệng.

Bé thả tay chọc cầm, nhưng lai rai tay ra và khóc.

— Tại sao má khóc?

Bé vừa mếu máo vừa nói:

— Tại u sê mắng con, khi con đã chọn cái to nhất.

Của L Đ C Hanoi

May quả

Bà Thông đi lễ về có vài quả nhỏ rất to mang biếu bà Cả, gọi là của quý. Tháng Long thang lợ mít ngọt một quả ăn. Bà Cả thang mít ma quanh quần chỉ có cậu con đứng dắt, nói dọa:

— Mắt thi thôi chứ đưa nào lấy không biết mà ăn cả hộp vào bụng nó mọc dày dặc cả trong ấy thi khốn đây.

Long vừa sợ vừa mừng nói ngay:

— Thưa mẹ, thê thi may quả, con vứt cả hộp đi rồi ạ!

Danh sách

Cô N T S route de Hué Hanoi : 6 bài
Ô G. N X C Eventail Hanoi : 1 tranh
T V K Hậu-an Sontay : 2 tranh, 4 bài
PTG Thủ-thien : 5 bài N T L seaux 1 bài
N X N Thăng-long Hanoi : 1 tranh
L Đ C Charbon Hanoi : 4 bài B V H Yên
lac Yên-bay : 3 bài, 3 tranh V T Au
Lãng Hanoi : 10 bài, P Y H. Changeurs
Hanoi : 1 tranh 3 bài D V C. Qui-nhơn :
1 tranh 3 bài N D T et Scour An-lâng
Hanoi : 8 bài D C T Vientiane : 5 bài
N T T. Ninh-xá Bac-Ninh : 2 bài 5 tranh
N V C Quai Dung-bà Huế : 10 bài 2 tranh
T V C Saigon : 2 tranh D Q C Rue d'Es
pagne Saigon : 9 bài L V T Yên-bay : 5
tranhs 3 bài N X N Pont en bois Hanoi :
5 bài 1 tranh T K S Bach-mai : 3 bài
N T Q Khâm-thien : 3 bài N C T Quai
Piquet Phnom Penh : 7 bài

Kinh cáo

Các bạn thấy chậm dắt tên minh xin đừng lấy thế làm lừa; cuộc thi này có nhiều người dự quá, không sao đăng ký ngay được — Nếu ai dự hai ba cuộc thi một lần thi xin viết riêng ra từng tờ giấy một, và trên tờ giấy nào cũng có đề tên và chỗ ở để tiện lựa chọn.

Kỳ sau sẽ đăng kết quả cuộc thi vào số 35, 36, 37, 38.

NOVAT
ne construirez plus sans le concours des architectes diplômés de l'École des Beaux-Arts

42 TAKOU HANOI

CUỘC THI KÉN VỢ

Bản báo mở cuộc thi này để các ban xã gần (trừ những người trên 100 tuổi) mua vui.

Các bài «kén vợ» không được quá 50 giông, người dự thi muốn kén ai tùy thích riêng, nhưng bài viết phải có tính cách vui đùa nhứng người đọc bảo, không kén vợ, khi xem bài đó cũng có cái thắc như người kén vợ vậy.

Cuộc thi này có cái đặc sắc là không có giải thưởng nhưng bài nào đáng nhất thì cho nhất, bài nào đáng nhất thì cho nhì và cứ mỗi tháng lại đăng tên bài nào hay nhất, và hay nhất.

PHONG HÓA

Dự thi kén vợ

Số 5. — Lấy vợ là một sự không thể biết trước được. Bà không biết trước thi còn kén gi.

Trước khi lấy thi tướng tượng người vợ như thế này thế nọ — mà đến khi lấy vợ về thì khác hẳn.

Anh muốn lấy người vợ đẹp ư? Anh sẽ được người vợ xấu như ma.

Anh muốn lấy người vợ giàu ư? Anh sẽ được người vợ kiết súc kiết xác.

Anh muốn lấy một người vợ đứng đắn, ngày thơ, trong sạch ? Người vợ anh rồi sẽ là một người lảng lơi, dễ thoa khốn nạn!

Nghĩa là lấy vợ thi anh đừng có trót ao và mong mỏi gì cả, vì anh sẽ thất vọng.

T. MIỀN (Đinh-dà)

Tâm kén vợ

Số 6. — Tôi đã có vợ, nhưng tôi cũng cứ nghĩ đến sự kén vợ, vì biết đâu một ngày kia tôi không hóa vợ, mà dù không thế chẳng nữa, biết đâu tôi sẽ không khỏi có tư tưởng lấy vợ lẽ, nếu mà vợ cùi tôi còn sống cho phép, hoặc.. bắt ép.

Người vợ mà một ngày kia tôi sẽ lấy thi phải thế nào?

Vô tình

Con có mách Ba rằng hôm qua mợ sang định bắt với ống. Tham dâu? Sao mợ không mua kéo cho con đi?

AI BÀO KHÔNG DUNG ???

«AUTO FORT» là một thứ đồ chơi rất thích hợp cho trẻ con, vì nó

làm cho: Bắp thịt nở nang

Tinh thần sáng khai

Chơi «AUTO FORT» không có gì là nguy hiểm, người sẽ được khỏe mạnh, nhach nhẹn, lại thêm nên cau daun.

Ai cho những điều kể trên là không đúng, xin mời lại thi nghiệm tại:

Hiệu Phúc Long

43 - p 10 hàng đầu hanoi - Tel. số 251 bán buôn và bán lẻ

Tất nhiên phải đẹp. Tôi nói đẹp đây là theo cái quan niệm của tôi. Đẹp không phải là giáng người thoát thai yêu diệu, minh hạc sương mai dẫu. Đẹp với tôi phải là tần thước, giáng giấp khỏe mạnh, người dẽ diện. Còn trên mặt, mắt, mũi, móm, tai không cần gì có vẻ xuất sắc, cốt không có tật là đủ làm rồi.

Người vợ đẹp ấy của tôi phải là người làm ăn dũ tu cách, từ nuối lấy mình, tôi không cần giấu. Tôi không hy vọng gì người ấy bao dung cho tôi, trái lại, tôi cũng không muốn tôi... tôi phải bao dung cho người ấy. Àu mặc thi, vợ tôi nếu sẵn tiền mua đồng các thức to lụa sang trọng tôi cũng thích, nhưng nếu không có mà dùng các hàng thường mài trắng sạch sẽ là tôi cũng đã ưa được rồi.

Ngoài ra người vợ của tôi phải cần là người có tư tưởng. Tư tưởng thi không cần nhiều, chỉ cốt hiểu rõ và nhận biết hai điều sau này:

I. — Là vợ tôi chỉ có thể chưa để đến mươi mươi lăm lượt là nhiều, trái lại tôi có thể có được rất nhiều con.

II. — Là vợ tôi chỉ là vợ tôi trong những lúc khỏe mạnh, mà không phải là vợ tôi (!) trong những khi yếu đuối và thai nghén, cũng là trong lúc nuôi con.

Biết rõ hai điều ấy thì mới, khôi giờ tôi lấy thêm vợ, và ghen tôi trong khi tôi cần di chơi.

Tôi kén vợ kè thế cũng hơi ngang. Trước khi hỏi xem có bà nào, cô nào dã tư cách mà thương được, tôi xin tư giới thiệu: người mập mạp, nhiều người cho là béo, thường khi soi gương vẫn tự cho là đẹp, đương tài trai, khỏe mạnh, ít khi ốm. Còn về phần học vấn từ xưa có một cái va-li, một nắp đì quăn áo, một nắp sếp gói học thức, tư tưởng, chưa bao giờ thấy chật...

TÂM (Hanoi)

1) Xe hỏa sang bến kia cầu dã lán, mà Mai vẫn còn tua cửa nhìn ra ngoài, vì cô có cảm giác rằng Lộc dương nhìn cô nên cô ngượng mà không dám quay lại.

Xe từ từ dừng bánh: đã đến ga Giả-Lâm. Mai cô cái cảm tưởng trời dương mưa gió sấm sét bỗng tạnh bặt. Cô nghĩ thế thì cô mỉm cười.

— Cô nghĩ gì đó?

Mai quay đầu lại. Lộc vẫn ngồi bên cạnh. Cái nụ cười vẫn còn nở trên môi thầm, khiến Lộc nhìn cô rồi cũng cười: cái vui cái buồn xưa may vẫn bay bay.

Lộc nhắc lại câu hỏi:

— Cô nghĩ gì mà trông cô như có vẻ tư lự thế?

— Thưa ông, em đương nhớ tới ngày xưa.

— Thế cô có nhớ tới cái thời kỳ ở Đồng-sinh không?

Mai mỉm cười mà không đáp:

— Nhưng tôi thì tôi nhớ lắm. Ngày ấy cô mới mười một tuổi mà cô đã vắn tóc như người lớn. Nhưng cô lẽ chỉ người lớn được mỗi một cái khăn, còn ngoài ra vẫn trẻ con lắm. Một hôm tôi về thăm nhà, gặp cô hai mà đen xì những vết mực.

Mai nhẹn cúi mặt. Bấy giờ cô mấy người hàng cơm khiêng và giòn hòn ìm ì lên tay làm ngừng bất câu truyền. Ào ngồi ngâm nghĩ một lúc rồi bảo:

— Câu truyện ngày xưa có lẽ không nan hệ bằng câu truyện ngày nay.
1) xem Phong-hoa từ số 86.

KHAI-HƯNG soạn

Ban này cô có nói cô về bán nhà, bán đất, để lấy tiền trả tiền học cho cậu... cho cậu em. Nhưng nói ra, cô không bán được thì sao?

— Ban rể thi thế nào cũng có người mua.

— Đã biết đâu! Mà cô bán nhà rồi thi cô ở vào đâu? Cô nói cô thuê nhà ở làng Bưởi, nhưng cô thân già... tôi e ngại lắm.

Hai người cùng quay ra nhìn xuống sân ga... Lộc nhắc lại:

— Phải, tôi e ngại lắm!

Mai buồn rầu đáp:

— Thưa ông, lúc này phải liều thử! Thế nào em cũng phải để em Huy học đến nơi đến chốn. Mà muốn được thế thi cô còn một cách là bán nhà.. Vâng nếu ông lo ngại cho em thân già thì ở đâu mà không lo ngại ở nhà quê đã chèo dân tránh khỏi bọn hào cường hà hiếp? Dẫu sao, em vẫn nhớ lời nguyện vọng cuối cùng của thầy em: là em Huy thành tài và trở nên người hữu dụng.

Lộc mỉm cười:

— Nhưng cô có?

Mai ngo ngạc.

— Em không hiểu.

— Tôi hỏi: còn cô thì cô trả nén gì? Từ ban này tôi giờ tôi chưa hề thấy cô trả nén cát.

— Tôi ấy à?

Mai hơi lấy làm lạ. Vì thực ra cũng không mấy khi cô tự nghĩ đến mình. Lộc thấy công ngác thì thương hại:

— Hay tôi bàn lẽ này, cô nghe cô liên

Tranh vẽ của Bóng-Son

Lộc lại nói:

không. Cậu nay đã muốn thôi học đi làm thì cô cứ để, cho cậu ấy thôi học. Cậu nay có thể ra ở tạm dâng nhà tôi, rồi tôi tìm giúp việc cho.

— Cảm ơn ông, nhưng em Huy nó khờ tính lầm, nó chẳng chịu nghe thế đâu. Đến ở nhà dâng bắc phản Hai tôi, nó còn chẳng chịu nữa là

— Thế thì cái đỗ tùy cô! Nhưng cô nhớ cho rằng khi nào cô cần đến tôi giúp cô điều gì thì xin cô đừng ngần ngại, đừng do dự. Tôi vẫn là người anh... người anh rất thân của cô khi xưa.

Mai cảm động, vò quay ra nhìn phong cảnh, lấy vạt áo lau nước mắt.

Lộc lại nói:

— Hay thế này này. Cô đã quá quyết bán nhà, bán đất thì tôi cũng không thể can ngăn cô được. Nhưng cô cứ cầm lấy số tiền này để phòng khi chưa bán được thì hãy tiêu tạm.

Lộc vừa nói vừa mò túi đưa cho Mai bốn cái giấy bạc năm đồng. Mai không cầm, vừa sua tay vừa nói:

— Em cảm ơn ông, quả thực em không dám nhận, em không có quyền nhận.

Lộc cười:

— Vậy cô không coi tôi như một người anh nữa sao?

— Em không có quyền, em không thể coi ông là một người anh như xưa được nữa.

Lộc lắc đầu, chép miệng:

— Sao vậy, em?

— Ông nghĩ thi ông hiểu, bà tất ông phải hỏi em.

Lộc mỉm cười:

— Thôi, anh hiểu rồi. Bây giờ cô không phải là một cô bé con nít mà là một cô thiếu nữ có nhan sắc chứ gì! Em nghĩ thế ibi em lầm. Trong khi chúng ta cách biệt, anh vẫn hỏi thăm đến em luôn, chứ có phải bây giờ anh trông thấy em đẹp, anh mới săn sóc đến em đâu.

Mai nhẹn, cúi gầm mặt xuống. Lộc lại nói luôn:

— Vậy cô cứ cầm lấy số tiền này cho tôi bằng lòng. Anh em chỉ nhớ nhau, chỉ cùi nhau trong khi họan nạn thời, chứ lúc thường thì đã quên ai đã phải cần đến ai, mà đã dẽ

Cửa hàng bán

ước Mắm

Phố bờ sông

Hàng Nấu

(ai Clémenceau)

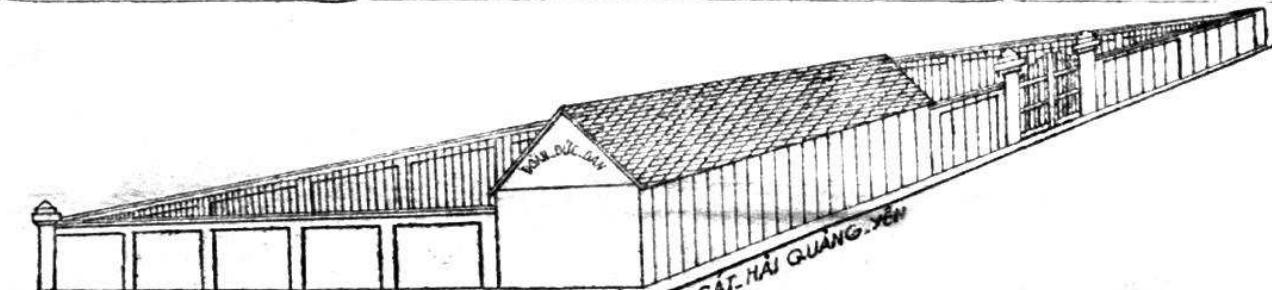
HANOI

đ bến

tầu thủy

Maréchal Foch

HAIPHONG

sẽ được cái bắn-bắn giúp đỡ cô chút đỉnh. Vậy cô cứ cầm lấy, đừng ngại ngần gì nữa.

— Quá thực em không dám, quả thực tôi không dám.

Bà cụ ngồi bên cửa thấy Lộc bắn ni mồi và Mai thi chối đây đây, cũng bàn gộp một câu :

— Quan tham đã giúp thì có cầm lấy cho quan tham bằng lòng.

Lộc vui ngay lấy lời ấy :

— Đấy, cô coi. Ai cũng bảo thế... Hay là thế này. Tôi cho cô vay, khi nào cô bắn được nhả cô tiền lại hoàn lại tôi cũng được.

Lúc đó trên toa hàng ba có người mở cửa ra nhìn xuống toa hàng từ rồi gọi :

— Anh Lộc, lên tôi bảo cái này!

Lộc trả lời :

— Được, tôi lên bây giờ đây! Rồi lại quay lại phía Mai, ẩn hồn cái giấy bạc vào tay mà nói rằng :

— Cô nhận cho tôi bằng lòng nhé, không có tôi khâm lâm.

Chẳng lại mở ví da đưa cho Mai một tấm danh thiếp mà nói rằng :

— Đấy, chỗ ở của tôi đây! khi nào cô có cần đến tôi giúp điều gì, cứ đến đó hay viết thư về đó.

Mai chỉ úa hai hàng lệ không nói được nên lời... Lộc đứng dậy từ biệt cô.

— Thôi, chào cô, tôi xin sang bên kia môt lát... À, cô xuống ga Thạch-lỗi phải không?

— ... Vâng.

— Đấy, cô coi tôi nhớ lâu thế đấy! Còn tôi xuống ga Phúc-yên... tôi được nghe phép một tuần lễ, lên chơi ông bác làm quan ở đó. Hôm tôi về, nếu còn thì giờ, tôi sẽ ghé vào thăm cô nhé?... Có tiện không cô?

Mai ấp úng :

— Đường từ Thạch-lỗi vào làng em hơi xa.

— Được, rõ tôi sẽ liệu. Vậy chào cô nhé!... xin chào cụ!

— Tôi không dám, chào thầy.

Lộc sang toa hàng ba dã lâu, mà Mai vẫn ngồi im không động đậy, tay cầm mấy cái giấy bạc và tấm danh thiếp như muốn trả lại. Bà cụ ngồi bên ghế lại thiêm :

— Thầy ấy từ tể với cô nhỉ?

Mai vẫn ngồi yên, chỉ úa hai hàng nước mắt. Bà cụ lại vỗ vào vai bão :

— Nay cô cất tiền vào bao bao, chẳng mất.

Mai thoáng thã quay lại, gương cười:

— Lấy thế này không tiếc cơ a, để tôi già lại ông ấy thôi.

— Cô ngồi lùn thầm lầm... người ta từ tể không nêu.

— Tôi chỉ sợ không bán ngay được nhà, thi lấy tiền đâu mà già lại ông ấy.

— Thị bao giờ cô già lại cũng được chúa sao!

— Không được! Tôi phải già ngay bây giờ.

— Lương chả nhiều mà lại một lúc dám cho chưng kia bạc.

Mai vẫn còn cầm bốn cái giấy và tấm danh thiếp ở tay, nhìn ra xa, ngẫm nghĩ nghe thấy cô kia nói thế thì như chợt nhớ ra điều gì, quay lại lầm bầm nói một mình :

— Không được!... Phải, người ta cho. Người ta thương hại người ta cho. Người ta cho như người ta bỏ thi cho kẻ nghèo khó.

Rồi cô quả quyết đứng dậy. Xe gấp chở lượn, lại nhau lúc Mai có điều nghĩ ngợi ở trong lòng quên hẳn rằng minh dương ngồi trên xe hỏa, nên vừa đứng dậy thi suýt nữa ngã văng ra, may có

Lộc, Mai tuy dữ lấy nhưng tâm trí dẽ cả & đau, nên tuy đọc mà chẳng biết có những chữ gì. Mỗi đến lúc bà cụ bắt trong giấy viết những chữ gì, cô mới như tỉnh choáng thức dậy, định tâm đọc lại và trả lời:

— Thưa cụ, cháu cũng chỉ biết có chữ tên Nguyễn-Lộc và chữ số nhà 244 mà thôi.

— Vậy không dẽ ở phố nào à?

— Thưa cụ có, nhưng dẽ bằng chử tẩy, cháu không hiểu.

Bà cụ cười :

— Thế sao tên cũng bằng chử tẩy, e là lại đọc được?

— Thưa cụ, tên thi dẽ bằng chử quốc ngữ chử.

Bà cụ không tin, mím cười, cho là Mai có ý dấu... Lúc bấy giờ xe hỏa huýt còi một hồi dài. Một người hành khách ngó dõi đổi điện. Mai hỏi người ngồi bên :

— Sắp đến ga đây nhỉ?

Người kia đáp :

— Thạch-lỗi!

Bà cụ thoáng nghe thấy, liền sê đậm vào Mai mà rằng :

— Kia! gần đến ga Thạch-lỗi rồi! Cô phả xuống Thạch-lỗi không?

— Vâng, cảm ơn cụ, cháu xuống đây.

Vì ở ga này ít hành khách lên xuống, nên xe chỉ đỗ độ một phút lại đã huýt còi chạy từ từ. Mai còn dương ngó ngác nhìn lên chỗ bà cụ và hai cô con gái dẽ chào, thi toa hàng ba một người thò đầu ra cửa sổ nhìn xuống gọi :

— Cô Mai!

Cô quay cõi lại, nhìn lên, thấy Lộc đứng vầy. Cô như chợt nghĩ ra, chạy theo nói :

— Thưa ông, tên của ông, tôi không dám...

Nhưng xe đã chạy được một quãng rồi. Mai bén theo chỉ còn thấy cái hình bắn thân in trong khung cửa hè (ay ra vầy)... Rồi xe dần dần sán tới cõi xa xa mờ mịt... Rồi chỉ còn là một chấm đen trên con đường sắt thẳng băng.

Mai thò dài vào ga...

(Còn nữa)

KHAI-HUNG

Đông - Mỹ

Nickelag, émailage au four, réparation es cycles

Rồi Mai đứng giật toan sang toa hàng ba. Bà cụ kéo lại :

— Thị cứ ngồi đây, thế nào thay ấy chẳng còn xuống đây.

Bà cụ vừa nói vừa mím cười, khiến Mai luồng cuồng bến lén, vội lai ngồi xuống, thở dài. Cô con gái ngồi bên, bảo cô chị :

— Chị ạ, trông thầy ấy giống cậu Giang ở làng ta nhỉ? Tính nết cũng nhanh nhảu như thế.

Cô chị trả lời :

— Nhưng thầy ấy đẹp gai hơn chứ.

Làm tham tá thế chắc lương nhiều lắm đây nhỉ.

Cô em cười :

bà cô con gái bà cụ đỡ được. Mai mím cười, cái cười mơ màng, ngồi xuống không nhớ rằng minh định lên toa trên dem tên trả lại Lộc. Cô ngồi bên cạnh Mai bỗng nhìn xuống ván xe kêu lên :

— Chết chửa kia. Tiễn roi cả rồi kia.

Cô vừa níu vừa cõi xuống nhật bốn cái giấy bạc đưa cho Mai. Song Mai vẫn ngồi thở hổn hển như không lưu ý đến. Cô kia liền bọc vào trong gói yếm Mai, rồi thất nút chặt chẽ lại mà nói rằng :

— Thôi thầy này thi không lồ roi nữa... Nay còn tờ giấy này thi cô bỏ vào túi.

Cô đưa cho Mai tấm danh thiếp của

Nước Hoa Hiệu

CON VOI

NGUYỄN CHẤT : Jasmin, Violette, nước Hoa thùy tiên

Quelques Fleurs, Fleur d'Amour, Rose, Menthe:

1 lọ 3 grammes 0p20, 1 túi 1p80, 10 túi 17p00

1 lọ 6 grammes 0p30, 1 túi 2p70, 10 túi 26p00

1 lọ 20 grammes 0p70, 1 túi 6p30, 10 túi 62p00

PHỤ LỢI 79 Paul Doumer à Haiphong

Bán buôn và bán lẻ tiền cước bắn hiệu chịu

Vé ảnh truyền thần bằng than bay mục tâ
Thật giống, thật khéo Không phai mầu

anh 50 x 60 2p90

Ở xa xin gửi ảnh mẫu vé cho

M. TRƯƠNG-TRONG-BINH

— Le machiniste du Travail

Thuốc tháp đá có tiếng

Ai bị chóng thấp, té buốt nhức hối gáy sang, hoặc các bà sản phụ khi sinh dễ té buốt may bị phải các chứng té, nên dùng ngay thử thuốc tháp hiệu Long-thành bệnh té náo cũng khỏi, vì thử thuốc ấy già truyền đã ngoài trăm năm, mà chúng là lại kinh nghiệm thêm vào nhiều v/v thành với phương thuốc hoàn toàn linh nghiệm và dùng qua đều khỏi cả trăm người không sai một. Thuốc bột ngoài mỗi lọ 2p.30. Thuốc uống trong mỗi hép 2p.00.

Lau giang mai

Bệnh lậu phát dài buốt, ra mủ, quyt đầu, dùng dùng lô số 5, 6 lọ thuốc lậu Xong-thanh là khỏi, thuốc này không hại sinh dục mỗi lọ 0p.60.

Giang-mai nỗi hạch, hở lèt quy đầu, khiết khí nóng giật thịt nhức xương, dùng thuốc Xong-thanh là chóng khỏi, thuốc này cũng không chát đặc mỗi lọ 0p.80

Ai chữa kheam bệnh tinh không khỏi giả sii tiền.

Sau khi là khỏi bệnh tinh dùng 1 2 hép và thận là khỏe mạnh như xưa và tuyệt không di duc còn lại, ich lỵ cho con sinh dục, mỗi hép 2p.00.

Xong-thanh 24 phố Cầu Đuôi — Hanoi & xa viett tho và gửi nua tiền trước sẽ thuoc gửi đi.

Xong-Thanh dit Lê-Uển-Phát 24 phố
Cầu Đuôi — HANOI

A gấp B

A Bác này riết rò quá chung.
Túi mi (Chemise) chật cứng lục rộng
thừa.

B Giống như lối áo ngày xưa,
Vì may thợ vụng cắt bừa biêt sao.

A Thần sơ-mi có xà nào,
uời lâm hàng gạo (1) đã bao tiếng dồn.

B Ngầm áo bắc với cõi cõn,
Mới bay may khéo làm tôn vinh người.

NG-RANG T. Q MINH
1 N° 15 Phố hàng Gạo gần chợ Đồng-xuân

Cái sắc mè người
của tôi là nhờ ô
kem Velouty de
Dixor, nó là cái
bùa yêu rất quý
cho các bà các cô
lần thời muốn
trở muôn dẹp

Thử kem thay phấn hiệu Velouty Dixor càng dùng mẫu già càng my khi
ra rưa ra nắng cũng khi nhẵn đầm mà có bồ hôi ra cũng không giảm
mất màu kem. Thử kem này không những thay phấn, mà về mùa rét dùng
thay thuốc nê thì không thử nào tốt bằng.

Có bán lẻ khắp nơi nói

Đại lý độc quyền: LUNE FAT 23 - Rue des Changeurs, Hanoi

TẠI HAIPHONG : có bán ở số 22, 24 phố Khách hiệu A Rrz Mohamde,

TẠI NAM ĐỊNH : Có bán ở hiệu Giu-Thuận-Long 36 phố Garreau.

Cần dùng Đại-lý các tỉnh xin viết thư về châm trước

Sách mới in rồi :

Ai muốn chữa khỏi bệnh mà không phải dùng thuốc,

Ai muốn biết phép tiên là mâu nhiệm thế nào ?

NEN MUA NGAY CUỐN SÁCH

THÔI - MIỀN NHẬT - BẢN

Nghiêm theo phương pháp của Đức (Allemagne)

Chuyên chữa các chứng bệnh
Giá 0p.50. Ở xa mua thêm cước 0p.20. Tho và Mandat để cho nhà xuất bản như vậy
Nhật - Nam - Thư quán Hanoi

Muốn được như liên

Phái học thời miền mới được
Sách dạy thời miến thuật đã in ra năm
cuối từ số 1 đến số 5 giá 2p.00. Ở xa mua,
thêm cước 0p.20. Mua riêng từng cuốn
cũng được. Mua buôn, mua lẻ. Tho và
mandat chỉ để cho nhà xuất bản NHẬT
NAM THU-QUÁN HANOI.

Kè từ 1er Janvier 1933

200 SÓ BIỂU..

AI SẼ CHUNG ??

Số đầu : 1 cái xe đạp đồng giá 50p.00

Số thứ nhì : 1 cái xe đạp đồng giá 30p.00

Cic Ngãi có xe đạp xe nhà đem lại mua
son, chà, hoja mua hàng ở hiệu Đông-
Mỹ 55 Hàng Giày, từ 6p.00 giờ lên bão hiệu
xin biểu một số.

TÙ-Ngọc-Liên dỗ

(78) Bây lâm phố Hàng Gai,
Chùa lậu thực rất tài,
Trăm người không sai một,
Thầy thuốc dỗ biết ai ?

Giả nhỡ

Có phải Tù - Ngọc - Liên
Chùa lậu thực như tiên
Trăm người không sai một
Bệnh nặng cũng khỏi liền.

Khen

Khen rằng mán tiếp lại đa năng
Vừa hồi buồng nőai đã nói phango
Hà-nội hàng Gai nhà bầy lâm
Chuyên môn chữa lậu chả ai bằng,

Ai muốn chữa quái bệnh và trả tiền thuốc
lúc bệnh đã bớt ?

Người nào mắc bệnh nguy hiểm đã chữa mọi nơi không khỏi nên đến nhà thanh niên
oai học Bảo An số 9 Phố nhà Thủ (rue Lambiot) Hanoi sẽ được chữa khỏi, chứng
tử và nếu đã lếu tiền mọi nơi mà bệnh chẳng bớt sẽ được trả tiền thuốc lúc bệnh
giảm.

Chuyên trị lao, xrayn phu, khí huyết tràng obac tê liệt đau xương và các bệnh
quái. Chứ cứu các bệnh nguy nan miễn tiếp các bệnh thường. Ở xa hỏi thuốc nên gửi
ong bi tem trả lời lấy thuốc nên gửi mandat ipoo làm tiền cước gửi thuốc. Thu và
nhất nên gửi đến người quản lý.

6. Nguyễn-Uển-Đức 9 Rue Lambiot Hanoi giờ tiếp khách từ 2 giờ đến 5 giờ
tối giờ đó chờ nhân mã đi thăm bệnh.

SALON DE COIFFURE MODERNE

PHAM-MANH-KHA

80 Rue du Colon — Hanoi 80

Là Hiệu cắt tóc sang hơn mọi nơi
dùng toàn thợ khéo. Giá tiền rất hơ

cắt tóc Op.15, Cạo râu Op.05,

gội đầu Op.05, uốn tóc Op.80

Friction eau
de Cologne Op.40

Cạo tháng : 1 Tháng hai lần cắt tóc

1 Tuần Lễ hai lần cạo râu. Giá 0p.50

1 Tuần Lễ hai lần cạo râu. Giá 0p.50

Những việc chính cần biết trong tuần lễ này

TIN TRONG NƯỚC

Thứ ba tháng năm nay sẽ giảm 10.000
Hôm 4/3, ban trưởng trực hội đồng chính
phủ họp tại Saigon đã chuẩn y bản nghị
định của quan Thống Sứ Bắc-kỳ về việc
giảm thuế thu 10% cho viện dâng biếu
gác-ký và số cho thi hành ngay vụ này và
chỉ trong thời hạn không hoảng thời.
Một cái tên mừng cho dân Bắc.

Tin trong làng báo

Đã báo tin rằng tờ kinh tế tạp
chí do ông Tùng Viễn Nguyễn Xuân
Ngoan chủ trương sẽ ra số đầu tại Hanoi
ngày 10/3/1933.

Và xin giới thiệu cùng đọc giả và có lời
nhắc cho Kinh tế tạp chí được trường tho
Tòa soạn và trị sự Dr. Takao Hanoi của
báo Kinh tế và 58 Van Vollenhoven Nam-
Dinh.

Số bao nhiêu tiền trinh mới?
Có tin rằng nhà nước đã gửi thư máy
bay sang Pháp mua một triệu 20 vạn quân
tiền tây đồng lá. Số đồng này có thể được
dùng 14 vạn hai nghìn đồng bạc tiền trinh.

Công cuộc bài trừ bệnh lao ở
Nam - kỵ

Saigon — Số người vào chợ phiên tổ
chức trong phủ Toàn quyền năm nay đông
hơn năm ngoái. Tiền thu tổng cộng được
11.810 đồng, trừ các khoán, hối bài trừ
bệnh lao cũng còn được ngoài 10.000 đồng.

TIN NGOẠI QUỐC

Trung nhật chiến tranh.
Sài-dinh-Khai chi huy quân đội ba
tỉnh ra đánh Nhật

Quảng-thận 1/3. Báo Tàu đang tin rò
rỉa là sẽ có một tay ném đạn quyết định
nhất quanh đỉnh Nhật mện danh là « Tay
nam khát Nhật cùn quèc và cùn Sái-dinh
Khai làm Tòng chi huy, xuất quân ba tỉnh
Phúc-kien, Quang-dong và Quảng Tây » để
cái tội ba vạn người.

Quân Nhật hạ Thừa-Dức
thiết có 30 người

Thứ sáu 1/3. Cứ lời người Nhật nói
thì trước khi quân Nhật hạ được kinh
thành Nhật-hà, toàn bộ chi thiết mất có 30
người lính, còn mấy trận sau ở Cố-bắc
thiết mất hơn 60 người.

Trường học Lương muôn coi mình
như một người thường

Trường-hà 1/3. Trường học Lương

muôn hổ với các nhà báo, với nhau đã

trao lại một đồng-bắc cho chính phủ Trung

vương, riêng phần Trường không có + kiến

giềng đương cục hối, xia từ nay trở đi coi

mình là người thường thôi.

Người Nhật lưu hành giấy bạc mới
ở Nhật-hà

Đông-kinh 1/3. Chính phủ Mãn-châu-jy
muôn chính đồn lai tiền tệ, thay giấy bạc
cũ ở Nhật-hà bị giá qua, nên định cho
lưu hành thứ giấy bạc của Trung-vương
vàng hàng Nhật.

Dự luận Nhật muốn Trưởng-giới
Thạch-dung đánh Nhật

Đông-kinh 1/3. Một tờ báo Nhật vừa
đảng một bài dài ý mong Trưởng-giới
Thạch-dung theo đuổi cái chính sách bài
Nhật như Trưởng-học Lương-nà.

Nếu Trưởng thực hành theo chính sách
thần-Nhật, thì nước Nhật và thứ nhất là
nước Tàu sẽ được lợi nhiều lắm.

Tổng-thết-Nguyễn đại thắng
quân-Nhật

Bắc-binh 1/3. Quân-Nhật & Hý-phong-
khẩu đã bị Tổng-thết-Nguyễn đánh cho
một trận đại bại, chết mất hơn 6 nghìn
người. Quân-Tàu lại cướp được 10 cỗ đại
bắc, 5 nghìn khẩu súng tay và 7 cỗ xe tăng

Nước Mỹ giúp vào việc giải-quyet
vấn đề Trung-Nhật

Washington 1/3. Sau khi nhận được thư
mời vào ủy-ban 19 nước thêm 2 nước nữa

là 21 nước của hội Quốc-tế chính-phủ
Mỹ đã phục-dụp H.Q.L với lòng dạ vào
ủy-ban 21 nước để giải quyết vấn đề
Trung-Nhật.

Một triệu hoa-viên cho người nào
lấy được đầu Trương-hà

Đông-kinh 1/3. Cố tin rằng người Tàu
đã treo giải thưởng một triệu hoa-viên
cho người nào lấy được đầu Trương-hà.
Nhưng việc binh đao vè sau này chưa chép
đã trích dẫn, tuy cố tin Trưởng-giới-Thach
trực tiếp điều-danh với Nhật để hợp nhau
nước Tàu đến bắc bờ sông Dương-tử.

Lại một tháng, dự cáo cuộc hội nghị, v
mở cuộc thân giao với học sinh Mãn-châu-

Trưởng-giới-Thach-dung điều-danh
với Nhật để thống-Nhật nước Tàu

Đông-kinh 1/3. Nhật thông cáo rằng Cố
bắc Khẩu đã bị quân-Nhật chiếm hôm 1/3
và Hý-phong-Khẩu 9/3. Thế là việc lấy
Nhật-hà đã thực hành đúng hạn định.
Nhưng việc binh đao vè sau này chưa chép
đã trích dẫn, tuy cố tin Trưởng-giới-Thach
trực tiếp điều-danh với Nhật để hợp nhau
nước Tàu đến bắc bờ sông Dương-tử.

Trường-học-Lương-dà sang Pháp

Cố tin chia-chia trường-học-Luong-dà
đi máy bay riêng xuống Thượng-hải rồi từ
đó xuồng tầu qua Pháp

Trường-hà-Bằng thay Thang-
ngoc-Lan ở Nhật-hà

Hàng-kỷ 12/3. Tình-Nhật-hà sắp có viễn
tinh-trưởng mới là Trường-hà-Bằng,
thông-tinh-quan-dà đánh-Nhật-hà của
Mãn-châu-quốc, để thay Thang-ngoc-Lan.

Tôn-Khoa ra lệnh dè-chẽ hàng
Nhật

Shanghai 12/3. Cố tin Nam-kinh rằng
Tôn-Khoa, viên-trưởng lập-pháp đã ra
lệnh dè-chẽ Nhật-hà là việc đã quyết
định trong kỳ hội-nghị lần thứ ba của
Quốc-dân-đảng.

Quân-Tàu hết lương-thực

Thượng-hải 14/3. Theo tờ báo-cáo của Nam
kinh-thi & Cố-bắc-khẩu và Hý-phong-khẩu
vẫn đang đánh nhau. Một viên-nguyên-sos
Tàu bị thương. Nguyên-sos Tôn-diện-Anh
bảo-cáo rằng hiện nay lương-thực quân
liên-Trung-Hoa đã cạn

Hà-ung-Khâm tạm lèn trong eo
việc binh-mặt Hoa-bắc

Bắc-binh 14/3. Hà-ung-Khâm đã được
cù lèn kế-chiến Trường-học-Luong, shuang
hiệu này mời tầu trọng coi việc binh-mặt
Hoa-bắc, còn đợi mệnh-lệnh bùi-dung ở
Nam-kinh-tới, Hà-mời chính-thức phê
chục

Nhật định gửi kiều-dân sang
Nhật-hà

Đông-kinh 14/3. Nhật định trích ra một
số tiền 5 triệu hoa-viên để giúp cho 150.000
người Nhật-kiều ở Brasil và một số 252.000
hoa-viên để gửi cho kinh-fan sang Mãn-
châu

Trưởng lục

Bản báo được tin ông Vương-Văn-
Chiab, kế-toàn-hãng Indochine Film
et Cinémas Hanoi, quản-làng Phé-
Lam, lồng-Uóc-Lê, huyện Thanh-Oai,
(H.B) mồng-thuộc Tùng-Cửu-Phê-
Vân-Gai, xin có lời mừng Ông.

Tết nay nay các ngài dùng
giấy gì?

Giấy Kim-Thời

(Marque, dessin et modèle déposés)

Kiểu rất đẹp, mủ láng Hoa-ký rất tốt,
để cao-xu den duc ở bên Pháp, di
bền gấp bốn lần dế da hay dế crêpe,
không churret và toet ra như dế crêpe,
trông đẹp và nhẹ như dế da, dù
mưa không ngấm nước. Giá rất rẻ.

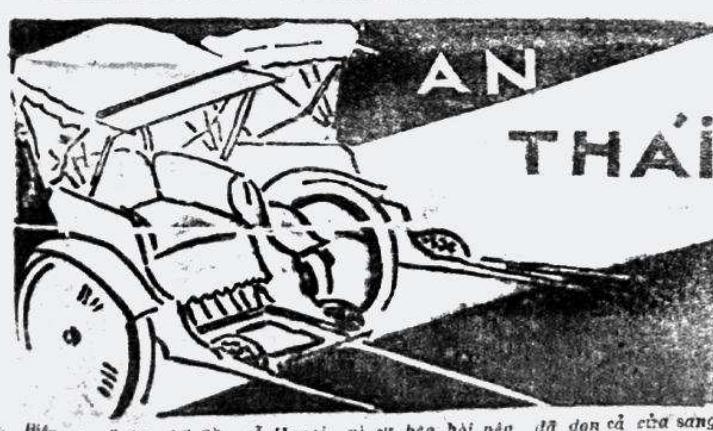
Ban buôn và bán lẻ:

VAN-TOAN

95, Phố Hàng-Dầu, 95
HANOI

Lúc này cậu Trần đe iỏi một cái đau quá!

Hình xe số 23 phố Cầu-gỗ Hanoi, vì sự hối hả nên đã đón cả cửa sang
về vùng số 5 phố Nguyễn-Trọng-Huệ.

Quanh việc bầu cử nghị-viên thay Hoàng-Tich-Chu

TAI DÊN HÒA - MÁ . . .

Ông Hà-Vân-Đốc, ông Phạm-Tá diễn thuyết...

Hôm thứ sáu trước, Ông Hà-Vân-Đốc một người trong số ra ứng cử nghị viên thay Ông Hoàng-Tich-Chu, diễn thuyết để bầy tỏ chương trình của ông cho các cử tri nghe.

Các nghị viên ta vẫn được tặng tiếng tốt là ít nói, nay Ông Hà-Vân-Đốc ra ứng cử, thử xem ông « ăn nói » ra sao?

8 giờ tối, Đến Hòa-Má.

Bọn ẽch và chẫu chuột trong ao quanh chùa thi nhau kêu ran. Cố lẽ chúng nó đang hối nhau tai sao lại có người rồn rập kéo nhau đến chỗ tịch mịch này. Nếu nó biết chúng ta đang diễn thuyết bài có lẽ chúng nó còn có sức kêu to hơn thế nữa.

Trong sân chùa Đồng-quá! Vòng rồng, vòng ngoài. Hết chỗ, các ông chèo cả lên hai tháp chùa, trèo cả lên nóc non bộ, bể nước. Nhiều người chịu đựng ngoài, trong bóng tối, nhiều người thấy chật rủ nhau về.

Trước tôi cứ tưởng một cuộc diễn thuyết nhạt nhẽo, vô vị của các ông ứng cử, nhiều lầm là được chia người xem, thế mà cũng khá đông Người có quyền di bầu đổi với người di ứng cử không lanh lẹ, hắng hắt.

Phiên một cái là lòn xộn quá. Không xếp đặt, thứ tự gì hết. Ông Hà-Vân-Đốc đâu? Một cuộc diễn thuyết nhỏ như thế này, mà cũng không xếp được hẳn hoi?

8 giờ ruồi. Một ông béo, lèn, kính trắng, cầm một lấp giấy dành máy bước lên diễn đàn, nghĩa là bước lên cõi nái non bộ của nhà chùa.

— Thưa các ngài.

Giọng nói khàn khàn, như người đã tập nói nhiều. Một người lo:

— Chết! Những chưởng kia trang, thiến bao giờ mới hết.

Ông Đốc cứ đọc, cứ đọc, đọc mãi. Giọng cứ khàn.

Lại lịch:

1921 — Ở trong trận bắt rừng vẫn(?)

1923 — Về nhà đọc sách

1926 — Khảo cứu sách thuốc ..

Kết luận: tiến vi quan, đạt vi sur.

(Một vài tiền - vỗ tay)

Mấy giờ để chương trình Việt-học, — mò, xin rộng quyền bầu cử. Rồi nói, nói rất nhiều, bàn rộng đến những cái vọn vặt, nhỏ nhặt, éo người nghe đến tận mái đầu dâu-đảm chán :

— Thôi! thôi! dù rồi! chờ!

(Vỗ tay)

NHÀ THÍ NGHIỆM BỆNH LÂU GIANG Đã phát minh những thứ thuốc chữa về bệnh ấy

Hàng thuốc Lê-Huy-Phách làm thuốc đã lâu năm, đặt phòng riêng để thí nghiệm bệnh Lâu và Giang mai. Hội năm 1931 đã phát minh những thứ thuốc này để chữa về bệnh ấy. Lâu mới phải (éat nhanh) bắt cứ mồi, mòn buốt ticc, chí dùng từ 4 đến 6 là khỏi hẳn, mỗi ve giá 0pm

Lâu lâu năm éat chronique thường sinh nước tiểu vàng đât, hay đặc cùng là vào ván lôc di tiễn thấy nóng, chí mồi mệt, yếu đuối và còn sinh nhiều chướng khó chịu khác nha. Như thế chỉ dùng 2 ve liệt trung già mồi ve orge và 1 bông bồ ngô-tang-trà làm 2p. hộp nhỏ lop. là khỏi hẳn. Thứ thuốc này ai dùng không khỏi sẽ giả lại tiền. Còn bệnh giang mai thì bắt cứ nặng đều đau, sống thuốc của báu riêng không khỏi hơn là bệnh lâu, ai ai đều biết. Muốn hỏi điều gì định theo timbre apoté già 0pm

Ở ra mua thuốc gửi thư về sẽ cách Huân hóa
giac ngắn (C. P.) thư và mandat xin đề:

7. Lê-Huy-Phách 12 Route Sinh-tử Hanoi (Tanksin)

Ông Phạm-Tá (hứng chí):

— ... giải mà làm gì, bằng chừng này (giang tag) mà làm gì, chương trình giải mà...

Mọi người thi thào: nói lại... nói hai lần...

— làm gì, giải như...

Mọi người ái ngại:

— Thôi thôi, nói rồi, nói rồi.

Phạm-Tá sực tỉnh, vừa cười vừa khoa tay:

— à, tôi ra ứng cử, xin các ngài... có thể có một cái chương trình, chương trình giải (giang tag) giải như thế này...

— Thôi! thôi! thôi!

Ông Phạm-Tá xuống ghế, cử chỉ thin theo, au yêm, thương.

○

Ông Lưu-văn-Phụng báo Ami du peuple ra nhảy lên ghế.

— Nếu tôi có vé, tôi không bùa cho ông Phạm-Tá.

— ... vì ông nhún nhẫn Xin các ông chờ

tưởng nhún nhẫn là một cái tốt, nhún nhẫn là một cái tốt, nhún nhẫn là... la modestie est une faiblesse

Cười. Tiếng ồn ào lấp cả tiếng ông

Phung. Ông Nguyễn Văn-Khai, mũ, gày lon ton ra, Ông nói gì, không ai hiểu, Lúng túng một hồi, ông lại lẩn vào đám người.

— Ông Phạm-Tá ra, phản nản về cách xếp đặt cuộc diễn thuyết.

Ông Hà-Vân-Đốc, từ nay đến giờ vẫn khoanh tay đứng nghe, bước ra, lạnh lùng:

— Cuộc này tôi là chức, — ông đến đây nói, ông đã xin phép chưa?

— ... vì tôi thấy không có ai ra nói... nên...

Ôn ào, ông Đốc thấy bất lợi, lui, Rồi lại lui ra;

— Thưa các ngài, xin cảm ơn các ngài đã có lòng tốt đến đây... Tôi đã xin diễn các ngài nghe est trường

trình của tôi... còn ông Phạm-Tá, ông đến đây, ông nói vớ.

— Yên đi! thôi! dù! thôi! ngày!!

Ông Đốc lau mồ hôi chân, vaho.

(vỗ tay)

Giải tán — Mọi người tàn ra và vaho.

Tôi lảng tai nghe: dân ẽch, chẫu chuột dưới ao yên lặng, không thấy kêu như trước.

VIỆT-SINH

Bài diễn-thuyết của ông Ch. Mai's

Thưa các ngài,

Nghe họ diễn thuyết xoeg, chắc các ngài cũng cùng ý như tôi, các ông ấy nói lớn cả. Các ông nói thực chẳng sợ theo lời, nói chẳng lương súc, nói chỉ để bịp bợ con ta mà thôi. Nhưng ông ấy, theo như ý riêng tôi thực chẳng đáng thay mặt ai hết.

Các ông chẳng kể đến danh dự của lời nói, nói mà làm chẳng được, đám nói ceci ông không tự trọng được danh dự của ceci ông. Vậy các ông chẳng thể giữ nổi danh dự chúng.

Hiện nay chỉ cần một ông nghị biết vài điều sau này:

1 — Khi nghị viện họp, ông nghị sau này trong một vài giờ đồng hồ nghe tờ « dit cù » của quan Thủ-đốc, dù tối hôm trước có & dưới chi Đốc Sao cũng xin cố lấy nghị lực để chống lại những cái gật và ngáp dài ngáp ngắn.

2 — Khi bàn việc thi cầu biết gã lôi vài ba câu vấn đáp ngắn bằng tiếng pháp (không được dùng tiếng bôil).

3 — Bết làm một cái tình công.

4 — Đầu buổi chính phủ có dài tüc, ông nghị sau này sẽ cần phải biết phép ăn cơm tây và trước mặt các quan xin, xin đừng xia rango zoi lai để lén mũi ngửi, và khi người ta đưa chén nước rửa tay xin đừng làm là chén nước xuc mieng.

Còn có phải buổi diễn thuyết hôm nay, các ông muốn thi nói phết, tôi đây có tờ chương trình sau này có thể đáp lại được ông:

1 — Yêu cầu chính-phủ đào rộng sông Nhị-Hà cho các tàu biển vào, Hanoi sẽ là một hải-cảng lớn nhất Á-Đông.

2 — Yêu cầu chính-phủ bắt thiến - niên Việt-Nam trong 30 tuồi phải trích hạch thuế phép của Bác-sĩ Voronoff

3 — Yêu cầu thành-phố Hanoi lấy số Bách-thú làm trưởng nuôi khai dề tên lấy giống hach khi cho nhân-dân.

CH MÀU'S

Trong 16 năm chuyên nghiệp —

về nghệ hội họa

Bản số có đủ 204 cái kiều nhà đã làm tại Hanoi và các tỉnh. Ngài nào muốn xem kiều đã vẽ xin kính mời qua bộ lại Bản số, trước là NGUYỄN GIA KHÁNH nay đặt là:

NHUẬN-ỐC TOUT POUR ARCHITECTURE
168 RUE LÊ-LỢI HANOI gần trường Thê-Dục.

Sẽ xin kính hạch để tạ các ngài đã có lòng tin yêu nghệ-vẽ của bản số trong 16 năm nay.

nhung hat dan don

Rồi trong lò đào tạo
Trích trong truyện «Nhà sâu nghĩa nặng»
Tao Thành tạp chí số 61:
... là ta là một tấm gương to lát, thận là là
một thành gươm quý báu mà. Người (Tao vật)
... là ta là một tấm gương to lát, thận là là
một thành gươm quý báu mà. Người (Tao vật)

Dần là là ông, thận là ông, hay là là
gương to lát, thành gươm quý báu thi
còn không thể đem dùng lò mà rữa được.
Sao chẳng dùng lò để nấu. Còn như rửa
thì tất phải là công việc của bác sĩ

Ngủ dân.
Trích ở tạp chí Đông Thành số 61 trang
trời:

Một nước cắp tiền phải có nhiều thứ bảo
quốc sỉ nông công thương cỗ.

Xưa nay chỉ thấy nói sỉ nông công thương
nhưng sỉ nông công cỗ, vì thường là buôn
nhưng cỗ cũng là buôn bán, tuy có khác
nhất là bán đồng và bán ngô, nhưng Từ
tín đã quen dùng lầm rồi, chứ chưa ai
pol ngay dân bao giờ.

Nết mừng
Trích ở Ngữ báo số 1663 cột 6:
Rõa nghiêm dùn cười gương như cỗ giấu
nhưng nết mừng..

Nết mừng nó thẳng hay cong? Mà muốn

nhưng nết mừng sao không mếu gương,

nhưng nết mừng sao không mếu gương.

Thiên tài
Công số 220 ày trong truyện «Tâm bù

sóng Nhuê.

Lũy tre xanh thung ngày sét bàng xuồng
giống nước trong ven lồng lề. Sau bức tường
thiền tảo ấy.

Tường cũng nhân tạo đây chứ. Nếu cho
là tuy ng tên trồng nhưng phải có sào trời
giúp mọi mọc được, thi cái tường gạch
cũng có thể là bức tường thiền tảo, vì
cũng phải nhờ sức thiên tạo mới có đất,
cố người V. V ...

Nguyễn thành Hưng.

Trích trong báo Thanh Nghệ Tĩnh số 139
Nguyễn thành Hưng ai còn là già ba chữ tên
ngay mà còn phải giới thiệu cho nhảm tai độc
giả.

Nếu giới thiệu có ba chữ tên thi viết ra
như thế cũng là giới thiệu rồi. Còn như
nói ai còn là già thi đài già ngoại Bắc
chẳng tôi thực mới quen cái tên ấy từ
ngày cũ tên ấy dưng về phương diện dân
mà xin lăng trọng quên chức. Vậy nên
giới thiệu lầm.

Văn cầu

Cũng trích ở bài ấy.

Làm một người dân bần m蹶 vẫn cần thiệt
qua như thế.

Ý chung tac giả muôn nói ông Nguyễn
thành Hưng thay đổi ý kiến sau chóng
qua. Nhưng chữ văn cầu vào chỗ này thi
không có nghĩa chi hết, vì văn cầu là một
đám mây đương không có hình gì mà bằng
biểu ra hình con của kia.

NHẤT GIÁO CÁO

Ai dùng nước hoa nên biết

NUOC HOA—La Reine des Parfumes «Bà chúa nước hoa
hơn rất lịch sự, không hắc, sức một lần thơm mãi.

Lọ nhon 1p50 Lọ nhỏ 0p85

THUỐC SỨC TÓC—Rất hợp thời không nhún không có
gầu, rất vệ sinh không bay đau mắt. Mịn màng chải thế nào
cắt cũng không sờn xuống mặt, già bán theo bèn Pháp, rất ha
Fixateur Parisienne — tóc cứng hay lập th thoao nên dùng

Lọ nhon 0p58 Lọ nhỏ 0p60

Fix-Prillanel — tóc mềm nên dùng

Lọ nhon 0p45 Lọ con 0p25

Brillantine Dollar — thứ này thi không

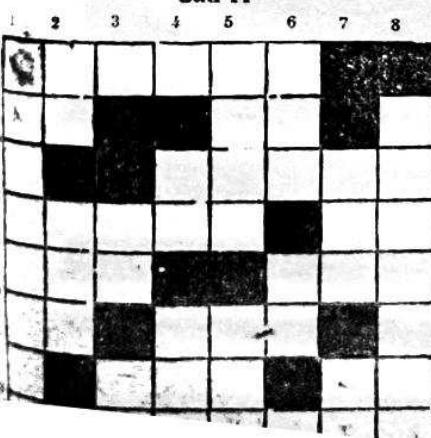
Thứ thường 0p45 Thứ Lux 0p30

Bán tại các tạp lòn Hanoi

Ở tỉnh xa ai muốn mua buôn mua lẻ xin vét thư hỏi

VAN HOA 48 Rue Tirant — Hanoi

Bản II

Ngang

- Khô sò long dong (tiếng kép)
- May di dời với chữ Dam. Chất đặc của rắn. Một chữ cầm (voyelle)
- Một chữ cầm. Một nước & Au-châu-Doya.
- Thắt/lưng của áo, các quan. Một chữ chí si-ao.
- Không biền. Một tiếng roi.
- Để tẩy cái cười. Chữ & dấu tên ba thành phố & sác-ký.
- Một chữ cầm. Vô sự. Một giống cá bé.
- Không rộng rãi.

Dọc

- Hay lâm.
- Không nói. Cảnh nặng.
- Một chữ âm (voyelle). Mù nhà sư. Không có tội.
- Đi dời với tiếng Dung. Đỗ dùng làm vườn.
- Đi dời với tiếng Dãy. Tiếng No lộn ngược. Một chữ cầm.
- Mười mươi, sung sướng khoan khoái. Một chữ âm.
- Chữ cầm. Cái đê chặn hoa. Kim (tiếng tàu).
- Không yêu dấu (tiếng kép)

Lý Phèo đỡ phó ruộm bờ hồ

1 — Một thí lâm tắm rổ hoa,
Hù ai có ghét thấy ta cũng sở
Khối tim còn đó trợn trợn
Càng tan lắc lầm càng dor ráy nhiều.

— Là cái gì?

2 — Vô thủ vĩ véc sinh tài sơn lâm,
Nang thay nhạc hắt nàng bù tử

— Là cái gì?

3 — Thành tràng nhất thảo, v phuc
Bíc me sinh ra, bắt nòng ngắn nứt

Tử già nhì thán nhất từ?

— Là cái gì?

4 — Mỗi người mỗi nước mỗi nơi,
Có con gái cầm chơi bụng chồng

mỗi no thiếp đê trong lòng,

Áo may cho chồng thiếp chẳng qua chỉ

— Là cái gì?

5 — Đầu tao là súc vật

Đuôi tao ca tiếng người,

Tao là đức công tử bột,

Tao là đức tiểu thư với.

Cụt đuôi là tật sách,

Mắt đầu có hình thai.

— Là cái gì?

6. Dở hơi, ương ách, đảo điên

Đem nâng cái đít (xin lỗi) lên trên làm

dầu.

Đò chử

1 — Chim đẹp chí vĩ long

2 — Mắt dầu thí là áng

3 — Mắt đuôi sẽ là gác

4 — Là chữ công

5 — Anh dây sắc sảo nô chàng

Anh bắt tướng mạnh binh hàng phái

Một mai tay chém đầu rơi

Thi anh ôm hồn mọi người phu nhadr.

6 — Là chữ Kiếm

7 — Tôi, đầu cảng như đuối,

8 — Lam mâu cho người eoi.

9 — Minh tôi có ba khát

10 — Nhưng mà không được tươi.

11 — Là chữ Giang

12 — Đầu ca, đuôi thi hát,

13 — Ai dành biết kêu vang.

14 — Bồ cát ca lán hát

15 — Là đời ơng Lura-Bang.

16 — La chữ Khánh

Tut là của quê rừng sâu

Vân nhân vẫn gọi là mầu da các cô

— Cứu gi? Các cô bão dùm cho.

Lầy kiều

Một cơn mưa gió nắng nồ.

Thương gi đến bột liếc gi đến với

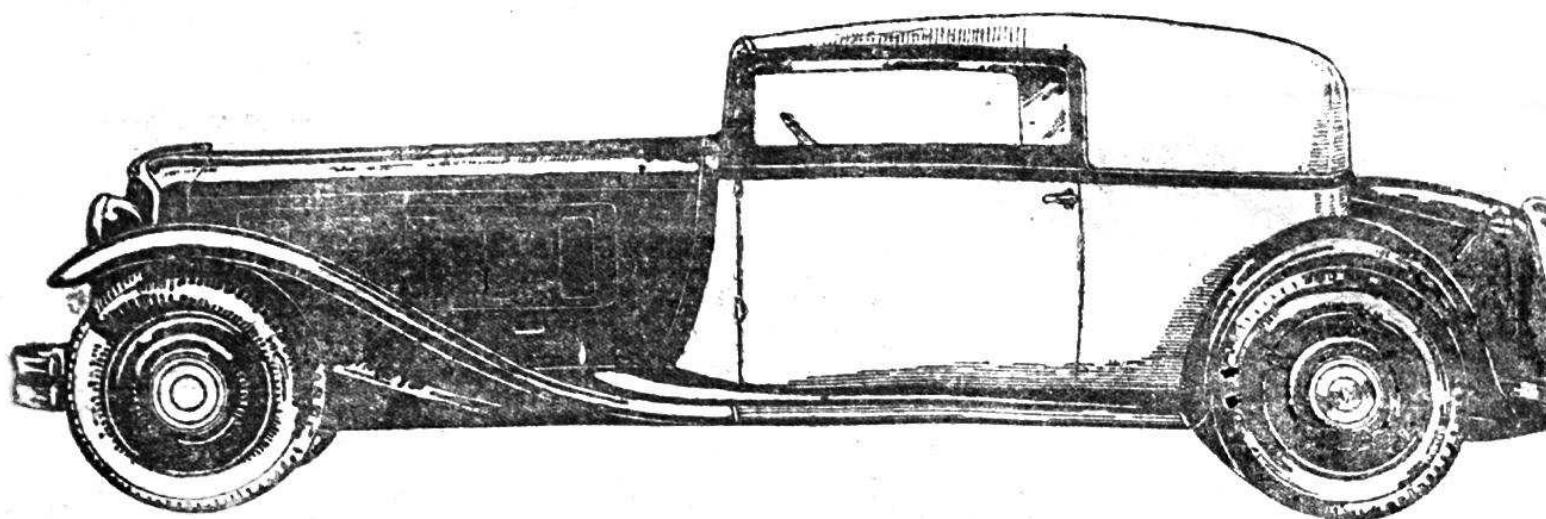
**Mùa nực năm nay xin giới thiệu các ngài
thú phân Purblanc đê đánh giày mũ. Nó
có đặc tính là: rất trắng vì chê toàn băng
nguyên chất Blanc de neige, sẽ đánh qua
cung dù trắng một tuần lễ, không thôi tay
không hại vải, không bụi, kỳ dań.**

**Mua buôn hối M.C. lung 7 Phố Nhà Thờ (Lamblob)
gần rẽ ra Hàng Hải Hanoi**

Giải nghĩa Bản I

T	H	O	N	G	T	H
R	O	C			R	U
U	À				Ú	Y
T	I	Ê	N	Đ	I	Ê
				C	H	À
I	N	H	Đ	I		
C	Ó				Đ	
H	I	É	M		À	

**CHINH THU'C XE CỦA PHÁP
MÀ CÁC NGÀI HOAN NGHÊNH HƠN CA**

Xe Nerva Sport

hiệu RENAULT

8 máy một hàng

S T A I

S T A I

HANOI-HAIPHONG

ĐẠI-LÝ ĐỘC-QUYỀN